

XXXI Mostra Literària del Maresme

Sant Vicenç de Montalt 2014

Maresme · Mostra ·
Literário
· XXXI ·

Mostra Literària del Maresme XXXI Edició. Sant Vicenç de Montalt 2014
Edita: Consell Comarcal del Maresme. Mataró, novembre 2014
Amb la col·laboració de la Diputació de Barcelona
Fotografia: Grup fotogràfic Sant Vicenç de Montalt
Correcció: Ester Sancho
Disseny i maquetació: Mònica Marcet
Impressió: Impremta Graupera
Dipòsit Legal: B. 23.882-2014

PRESENTACIÓ

Teniu a les mans les obres guanyadores de la XXXI Mostra Literària del Maresme. Un nou volum per al fons bibliogràfic comarcal que ens trasllada als mons imaginaris que els seus autors i autores ens presenten en forma de relat o de poesia. És un autèntic plaer anar descobrint, pàgina rere pàgina, aquelles vivències, sentiments o sensacions que ens transmeten les històries viscudes o inventades.

En un moment en què sembla que tot ha de ser immediat i on les estadístiques ens diuen que s'està perdent l'hàbit de la lectura i l'escriptura, és molt satisfactori comprovar que hi ha centenars de maresmencs que aturen el temps davant un full en blanc per anar forjant les seves creacions. I encara és més gratificant comprovar-ne la qualitat literària.

Des de la Mostra Literària del Maresme ens sentim molt orgullosos de continuar incentivant el plaer per l'escriptura ja des de ben petits. Sens dubte, aquesta és una de les habilitats que quan més es cultiva millors resultats dona. I en tenim bons exemples en aquells maresmencs i maresmenques que han guanyat aquest certamen en més d'una ocasió i als quals animem a presentar les seves obres a concursos provincials o d'àmbit català.

Amb la trajectòria de 31 anys, podem afirmar que la Mostra Literària del Maresme gaudeix d'una salut excel·lent. Any rere any, petits, joves i grans amb inquietuds literàries presenten les seves creacions motivats pels centres docents i pels ajuntaments que hi col·laboren activament. A tots ells, els donem les gràcies des del Consell Comarcal del Maresme. Un dels valors d'aquesta mostra és la cooperació, el treball conjunt i la trobada de sinergies per potenciar la cultura. Aquest any som 14 municipis i l'any que ve esperem ser-ne més.

També volem manifestar el nostre agraïment a l'Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt que aquest any acull l'acte de lliurament de premis i al Grup fotogràfic Sant Vicenç de Montalt per la seva col·laboració en la portada d'aquest llibre.

Enhorabona també a totes i a tots per haver participat en l'edició 2014 de la Mostra Literària del Maresme i felicitats als guanyadors i a les guanyadores. Us animem a continuar escrivint!

Blanca Arbell i Brugarola

Consellera Delegada de Joventut, Salut Pública, Cultura i Consum
Consell Comarcal del Maresme

BENVINGUDA

Com a alcalde i com a president del Consell Comarcal, sovint haig de fer presentacions però avui m'ha tocat fer-ne una de molt especial, la del llibre que recull els treballs guanyadors de la XXXI Mostra Literària Comarcal. I dic especial perquè com a mestre, ja que abans d'alcalde i president, he estat, millor dit, sóc mestre, sempre he procurat que els meus alumnes s'aficionessin a la lectura i l'estimessin perquè llegir ens ajuda a ser millors. De la mateixa manera, els motivava a escriure.

I us preguntareu per què m'entestava en el fet que els meus alumnes escrivissin? Doncs, perquè gràcies a l'escriptura no només comuniquem allò que sentim, sinó que podem crear escenaris, paisatges, mons, universos i fins i tot vides.

Les persones que escriuen viuen perquè la fórmula de la vida és VIURE=SENTIR, ja sigui alegria, dolor, sorpresa, por, estimació... la qüestió és sentir. I quan escrivim sentim i fem sentir.

Al llarg dels anys, molts alumnes m'han dit: "Sí *profe*... però jo no sé escriure". Res més allunyat de la realitat! Des dels cinc anys, tots sabem escriure. Uns millor que d'altres però si saps parlar, saps escriure, i com que l'escriptura igual que la lectura és un múscul que s'exercita, quant més llegeixis i escriguis, millor ho faràs. Llegir per a escriure!

Així doncs, fent una vegada més de mestre, us animo a deixar de banda la mandra o la por... i a escriure! Per estimar i perquè t'estimin, per saber, per conèixer, per viure altres vides i reviure la pròpia, per donar testimoni, per paladejar la vida dues vegades: quan ho escrius i en retrospectiva. Al final, com quan llegim, quan escrivim el que volem és, simplement, més vida.

Que tingueu una bona lectura i, si us animeu, escriviu!!!

Miquel Àngel Martínez i Camarasa
Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

ÍNDEX

PROSA

L'arc de Sant Martí. Ona Sampera Coscojuela	13
Anem a la platja! Helena Jover i Bonet	14
No sé què fer. Èrica Romagosa Oliva	15
La cantimplora. Ayla Miralles Iglezi	17
Una il·lusió de paper rere el portal. Almodis Peguera i Comas	18
Boig per tu. Arnau Anglas Graupera	22
Una piga al llavi. Mònica Gómez Espadero	25
Clipperton. Alexander Appel Puente	28
El malson. Georgina Val del Campo	40
Elain. Aina Gallemí Pérez	47
Vaig néixer de la pluja i el vent David Puig Ferrer	57
La cala. Agustín Zapirain Gómez	65

POESIA

El meu gat. Olivia Dapena Van Oorchot	71
El dofí. Ivet Serradó Artero	72
Records a la muntanya Jan Claramunt	73
En Ramon. Pol Busquets Cànovas	74
Les campanes de Vilassar. Jose Manuel Robles Gómez	75
Any per recordar. Arnau Guardia Duran	76
El cel pinta la mar. Pere Bergadà Bombí	77
Fil de vida. Victòria Garcia Samón	78
Buida els carrers per mi Albert Casas Serra	81
Temps de viure. Teresa Reyner Romaguera	82
Desitjos de safrà. Mâbel Gual Garcia	91

XXXI Mostra Literària del Maresme

Prosa

Primer Premi Grup A
Ona Sampera Coscojuela
Arenys de Munt

L'ARC DE SANT MARTÍ

Hi havia una vegada un arc de Sant Martí molt especial, perquè mai volia ensenyar els seus colors.

Un dia el senyor Sol, el senyor Núvol i la senyora Pluja es van posar d'acord per fer sortir l'arc de Sant Martí.

El Sol va lluir amb molta resplendor, el Núvol va començar a tirar aigua, però l'Arc no sortia.

El senyor Núvol estava molt preocupat i es va posar a buscar-lo amb l'ajuda del senyor Sol i la senyora Pluja, i fins i tot els va ajudar la senyora Lluna. Van estar dies, mesos, fins i tot anys per trobar-lo!

Però un dia d'estiu, quan el senyor Núvol estava a punt de despertar la senyora Pluja, el va trobar i li va dir:

—Has de sortir, tothom t'espera!

—No, no vull sortir, tinc molta vergonya.

—Ànims, no siguis tan vergonyós! Que tens els colors molt, molt bonics!

El senyor Sol i la senyora Pluja, en sentir l'Arc de Sant Martí, van anar corrents a parlar amb ell i li van dir:

—Estem tots aquí, ara només has de sortir, no tinguis vergonya, nosaltres estarem al teu costat per ajudar-te i donar-te ànims.

—Però la decisió és teva.

—Gràcies amics, si vosaltres esteu amb mi, sí que vull sortir!

El senyor Sol, la senyora Pluja i el senyor Núvol van agafar posicions i van començar a fer el seu espectacle. I de sobte, l'Arc de Sant Martí va sortir, els va donar les gràcies i els va abraçar tots.

Segon Premi Grup A
Helena Jover Bonet
Montgat

ANEM A LA PLATJA!

Em dic Oriol i aquesta és la Paula, la meva germana. Vivim a Barcelona i anem a la platja. Una tarda, fent un castell de sorra, vam trobar una estrella enterrada a la sorra. Al principi, crèiem que era una estrella de mar però estava molt bruta i ferida. Ens la vam emportar a casa, la vam netejar, li vam curar les ferides i van començar a sortir raigs de sol.

Ens vam adonar que era una estrella del cel que havia caigut una nit de tempesta. Els pares es van quedar bocabadats perquè cada vegada brillava més. Vam apagar el llum de l'habitació i l'estrella va aconseguir il·luminar tota l'habitació. Vam pensar la manera de tornar-la al cel. El meu pare no es donava per vençut i seguia buscant la solució, i nosaltres cuidàvem l'estrella cada nit. Mirant les estrelles pel telescopi, un dia vam trobar la solució. Una escala molt llarga ens ajudaria a tornar-la al cel. És des d'aquell dia que cada nit miro el cel i veig la meva estrella, la que més brilla al cel.

Primer Premi Grup B
Èrica Romagosa Oliva
Teià

NO SÉ QUÈ FER

Hi havia una vegada una nena que anava a l'escola El Cim. Es deia Paula i anava a 5èC. Era una nena alta, guapa i prima.

El dimarts 25, estava a la classe i la mestra va dir:

—Apunteu a l'agenda: per divendres 28 de febrer heu de fer un conte per a la Mostra Literària d'aquest any.

Quan es va acabar l'escola, la Paula va anar cap a casa seva. Un cop hi va arribar, va anar a la seva habitació per escriure el conte. La Paula es va posar a rumiar el títol del conte; primer va pensar que es podria dir El nen nou, després el va canviar per El sol, però tampoc no li va agradar. Al final va pensar que es podria dir El secret de la lluna plena. Aquest sí que li va agradar, més ben dit, li va encantar. Ara ja tenia el títol, però no sabia què posar. Anava escrivint coses però cap no li agradava, anava fent i desfent.

Ja eren les 20.00h del vespre i encara tenia la pàgina en blanc. Al cap de mitja hora, la seva mare la va cridar per anar a sopar. La Paula va baixar corrents perquè tenia molta gana i sabia que la seva mare havia fet sopa i hamburguesa, un dels seus sopars preferits. De tan ràpid que va baixar, quasi cau per les escales.

Mentre sopava seguia pensant en el seu conte, però no se li acudia res. Quan va acabar de sopar volia seguir escrivint, però la seva mare no la va deixar, perquè ja era massa tard.

La Paula va pujar a la seva habitació, es va posar el pijama que tenia a sota el coixí del seu llit i es va posar a dormir.

Al matí següent la Paula es va aixecar a les 7.45h perquè havia d'anar a l'escola. Va baixar a esmorzar. Quan va acabar d'esmorzar va pujar a vestir-se, es va preparar la motxilla i el seu pare la va portar a l'escola.

A l'hora del pati tothom parlava del seu conte, i li preguntaven a la Paula de què anava el seu, però ella no els responia.

Quan es va acabar l'escola la nena va anar cap a casa seva amb el cap cot perquè aquell era l'últim dia que tenia per fer el conte. Ja portava quasi dues hores de nou davant del full en blanc i la Paula va cridar:

—NO SÉ QUÈ FER!!!

De cop i volta a la Paula se li va acudir que el conte, en lloc de dir-se El secret de la lluna plena, es podria dir NO SÉ QUÈ FER. Llavors la Paula va començar a escriure i a escriure i no podia parar perquè amb aquell títol li sorgien moltes idees divertides.

Quan va haver acabat el conte, va voler posar-se a jugar una estona però ja era hora de sopar, el temps li havia passat sense adonar-se'n. Així que va baixar a menjar, i s'ho va acabar tot molt ràpid perquè volia anar a dormir ben d'hora perquè arribés ràpid el dia 28 de febrer per llegir el seu conte davant dels seus companys.

L'endemà es va despertar molt contenta, es va vestir molt ràpid, va baixar les escales corrents com sempre i també com sempre va esmorzar una tassa de llet amb cereals.

Després va agafar la motxilla i va anar cap a l'escola amb el seu pare. De camí, li va llegir el conte i ell li va dir:

—T'ha quedat molt divertit, Paula! Espero que a la teva professora li agradi tant com a mi.

A primera hora tenia català i van llegir els contes de tots els companys. Quan li va tocar llegir a la Paula, a tothom li va encantar. La seva professora la va felicitar perquè estava molt ben escrit i molt ben pensat.

Ara només faltava presentar-lo a la Mostra Literària i esperar que als jutges també els agradés perquè la Paula s'havia esforçat molt en aquell conte.

Segon Premi Grup B
Ayla Miralles Iglesias
Montgat

LA CANTIMPLORA

M'he llevat de bon matí, després d'uns mesos dins l'armari. La Mariona m'ha agafat i, un cop sobre el marbre de la cuina, m'ha tret el vestit de neoprè que és de color taronja i amb un dibuix d'una fada.

Fa molt de temps que la Mariona no em porta d'excursió, i avui anem al zoo.

M'ha omplert d'aigua molt freda, i amb el barret ben tapat i el meu vestit de neoprè, m'ha posat una corda per portar-me penjada al coll.

En sortir de casa, la Mariona i jo hem anat a l'escola. Després tots els alumnes han pujat a l'autocar. El senyor conductor ha fet una estrebada i gairebé tots han acabat a terra, sort que la Mariona i jo no.

Al cap d'uns vint minuts comptats per fi hem arribat al zoo. Un cop dins, he vist un lleó, una girafa i un flamenc.

La Mariona té set, obre el meu barret, fa tanta calor que m'ha deixat la panxa buida i seca. Hem anat a la font per tornar-me a omplir d'aigua fresca ja que fa molta calor. De cop l'Abril crida la Mariona per ensenyar-li el mico i s'oblida de mi, deixant-me la panxa mig plena i sola a la font. Quan tota la classe va cap a la piscina dels dofins, la seva amiga em veu, i tot seguit avisa la Mariona que sóc allà i que si no m'agafa tindrà set.

Els dofins m'esquitxen fins a deixar-me ben molla.

L'excursió s'està acabant, pugem a l'autocar per anar cap a casa i cantem tots junts una cançó.

Hem arribat a casa molt cansades, i la mare de la Mariona m'ha dutxat a la pica de la cuina abans de tornar-me a guardar.

Ha estat un dia molt especial i espero no quedar-me molt de temps tancada a l'armari.

Primer Premi Grup C
Almodis Peguera Comas
Argentona

UNA IL·LUSIÓ DE PAPER RERE EL PORTAL

Llibres. Llibres i més llibres, únicament i exclusivament llibres. Potser us preguntareu què, jo més aviat em preguntaria com. I és que moltes vegades hi ha coses que les tenim tan a prop que és impossible veure-les.

Jo visc en un món paral·lel, un món on els llibres es valoren tant com l'opinió de les persones. No penso com l'altra gent, jo vinc d'un món utòpic on els aspectes més valorats no són els diners o l'estètica.

El pare em diu que sóc una lletraferida, i té raó. Els llibres m'ajuden a entendre millor la vida. Tenir-los a ells em tranquil·litza. Sé del cert que mai m'abandonaran. I per això espero que un dia o altre pugui tornar a l'indret on vaig anar a parar fa un parell de setmanes.

Em vaig llevar al matí com cada dia, era d'hora i a mi no m'agrada matinar. Sabia que feia tard, així que vaig menjar un parell de magdalenes i amb una torrada a la boca vaig saltar la tanca del jardí.

Encara no sé per què, però aquell dia tot el verd semblava màgic. Les flors lluien com el terra acabat d'encerar, els arbustos tenien un caràcter més vegetal i no com el plàstic verd al qual tenen una lleugera retirada. De sobte però, alguna cosa em va fer desviar del camí que habitualment traçava per arribar a l'institut. La veritat és que no sé ben bé el que vaig veure. Els metges diuen que van ser al·lucinacions meves, tot i això, jo crec en la meva consciència.

Eren focs petits, no cremaven però tenien el mateix aspecte. Es movien, eren com els follets que sortien en contes de fades, entremaliats i eixerits. M'hi vaig atansar. Era com si m'estiguessin esperant. Em van guiar a través del bosc. De cop, una forta llum em va impactar als ulls i vaig quedar cega per uns instants. A poc a poc la meva retina es va poder acostumar a la claror i vaig poder contemplar un fenomen meravellós. Un remolí de llum girava de forma circular i creava una gran expectació. Molts animals del bosc havien vingut fins allà per contemplar aquella manifestació tan estranya.

M'hi vaig acostar, no tenia por, una força misteriosa m'atreia cap allà. En tocar-ho vaig notar una sensació molt poc habitual. Una espècie de formigueig i alhora pessigolleig em va recórrer el cos. Era un portal, un portal cap a un altre món, n'estic segura. Si hi entrava, potser no tenia possibilitats de tornar, no tenia cap certesa del que passaria, però

no m'hi vaig poder resistir. Primer una cama, després un braç, l'altra cama i finalment... foscor.

Quan em vaig despertar era en un lloc ben estrany. Era una esplanada verda enorme, devia fer uns quants quilòmetres de llargada. Al final s'hi podia contemplar un petit poblet. Quan m'estava reincorporant, una veu va fer que em sobresaltés.

—Hola! Parles el nostre idioma? —m'havia parlat un noieta alegre. La seva veu era aguda i dolça com el cant d'un rossinyol però tenia, si fa no fa, la mateixa edat que jo. Teníem una alçada semblant, tot i això una cosa ens diferenciava clarament: ell tenia els cabells de color blau elèctric.

—Bé, crec que sí que parlo com tu. Em dic Clara, i tu?

—Jo Biel. D'on vénis? Tens un aspecte molt estrany —va dir ell fent una ganyota amb la cara—. No havia conegut ningú amb els cabells marrons.

—No és marró —li vaig contestar entre rialles—; és castany i jo tampoc havia conegut ningú amb els cabells de color blau elèctric.

—De debò?

—No, jo vinc d'un lloc on la gent és més semblant a mi que a tu, però també pot ser que es tenyeixin el cabell.

—Tenyir? Què vol dir això? —i sense temps perquè jo pogués contestar va dir—: Bé, deus tenir gana. El meu pare té un forn prop d'aquí, al poble. Vols venir? T'asseguro que ho fan tot molt bo!—. Vaig encongir les espatlles. No tenia res a fer i, era cert que tenia gana.

Vam travessar extensions i extensions de camp fins arribar al poble.

No vaig tardar gaire en adonar-me que no era normal. Les teulades de les cases estaven fetes amb llibres gegants. En veure la cara que feia de meravella, en Biel va dir:

—No em diguis que tampoc no havies vingut mai.

Jo vaig negar amb el cap.

En entrar al forn em vaig adonar que les parets estaven plenes a vessar de llibres. No hi havia espai per a res més. Jo em vaig limitar a demanar un brioix. Quan anava a pagar, em vaig adonar que els diners allà no existien, amb punts de llibre la gent quedava satisfeta. Per sort, el pare d'en Biel, un home cepat i de poques paraules però així encara com un tros de pa, ens va convidar a berenar.

—I si algú no té suficients punts de llibre?

—Doncs, els pot fabricar i si no l'ajudem.

—Ostres... —no sabia què dir. Allò era realment meravellós—. M'encanta aquest món.

En Biel va fer un somriure que em va captivar. Aquell noi d'ulls blau cel tenia un caràcter juganer i amorós.

Estàvem fent un tomb pel poble quan em vaig aturar de cop. No podia creure el que tenia davant dels ulls. Era un arbre gegantí. A cada

branca hi havia llibres que formaven la teulada de diferents sales.

—És la biblioteca del poble —va dir en Biel—. És la més important de l'Estat, molta gent ve només per veure-la. Cada branca és una secció diferent: medecina, gastronomia, infantil... n'hi ha moltes.

—Però escolta'm —vaig contestar— de veritat us fa falta una biblioteca amb tants llibres com teniu?

—És clar! Mai no n'hi ha massa. Tots tenen alguna utilitat.

—I tu, que hi has entrat mai?

—Sí... la meva mare hi treballa —ho va dir en un to trist que no podia comprendre.

—Què passa? Això és bo, oi?

—Sí, però com que té un càrrec alt dins l'organització no la veig gaire, només alguns caps de setmana—.

Jo ho podia comprendre. El meu pare sempre estava de viatge per feina i m'havia de quedar sola amb la mare.

—Em sap greu... —li vaig agafar la mà afectuosament i quan les nostres mirades es van creuar, a tots dos se'ns va escapar el riure.

—Va vinga, fem una carrera fins al port.

En Biel va arrencar a córrer. Haig de reconèixer que era molt hàbil. Esquivava els obstacles amb la mateixa majestuositat que un gat. El seu preciós cabell blau onejava al vent, que friccionava amb el seu prominent pòmul.

De cop vaig tenir una sensació màgica. Potser era producte del lloc on em trobava. No ho sé, simplement puc tancar els ulls i recordar. I és que... vaig tornar a la meva infantesa. Les flors tornaven a fer aquella olor que tant les caracteritzava, l'erba tornava a tenir la humitat de després d'una rosada. I jo, jo tornava a ser petita. Corria sense preocupacions, era aquell infant que tothom porta dintre el cos però que ningú és capaç de treure per por de ser criticat. I res no ho podia espatllar. Per què? Només puc dir que quan hom vol ser lliure, fa miracles sense saber-ho.

Quan vam arribar al port, el sol es començava a amagar rere l'horitzó marítim que podia albirar davant els meus ulls. De mica en mica els núvols s'impregnaven dels últims rajos de sol que li donaven un color violeta ataronjat.

—És espectacular —va dir ell.

Es va fer un silenci tranquil·litzador i durant uns minuts només vam contemplar el cel.

—Crec que hauré de tornar a casa —vaig dir jo finalment.

—Ja pensava que em diries això —va cloure els ulls i es va treure una cadena del coll—. Té, és un penjoll. El vaig fer quan era petit amb un tros de cuir que va sobrar del llibre que fa de teulada a casa meva.

—Moltes gràcies... de veritat—. Ens vam abraçar amb la certesa que potser mai més no ens tornariem a veure. A vegades hi ha gestos que diuen més que mil paraules, o mil mirades.

Em vaig col·locar el penjoll el coll, i per última vegada (com a mínim en aquell dia) li vaig donar la mà.

Em vaig girar per ocultar les llàgrimes. Corrents vaig arribar altre cop a l'esplanada on m'havia despertat. No sé per què però sempre havia tingut la certesa que si el portal reapareixia, ho faria en aquell indret precís. I així era, ara tocava marxar.

Quan per fi havia trobat el meu lloc al món, encara que fos en un poble remot o potser imaginari, havia de tornar a casa. Havia d'intentar millorar el meu entorn i aconseguir l'equilibri com els habitants d'aquest lloc tan fantàstic del qual m'estava acomiadant. O no. Qui sap si algun dia podré tornar a veure el meu amic de cabells blaus?

Lentament vaig travessar altre cop el portal. Sé del cert que moltes sensacions em van dominar aleshores. Ara torno a ser al món habitual. Els metges diuen que vaig tenir una baixada de pressió i que em vaig desmaiar. Jo no crec que realment sigui això. Les coses passen perquè han de passar. Poden ser més o menys justes, això sí; però si de veritat el món no estimés els seus habitants, ara mateix jo no tindria un preciós penjoll de pell a les meves mans.

Segon Premi Grup C
Arnau Anglas Graupera
Arenys de Munt

BOIG PER TU

Per fi s'havia acabat l'estiu! Aquesta va ser la primera vegada que les vacances d'estiu em van semblar llargues. De fet, se'm van fer eternes. Em vaig passar les setmanes pensant en la Jana. Cada dia quan em ficava al llit comptava els dies que faltaven per començar el nou curs. No me'n sabia avenir, mai no m'havia sentit així. Quan tancava els ulls per dormir, recordava aquells moments en què conversàvem entre classe i classe, a l'hora del pati, abans de tornar a casa... En cada record que tenia d'aquell primer curs d'ESO hi sortia ella.

Aquell primer dia d'escola no em va costar gens llevar-me. Estava emocionat, nerviós i gairebé no vaig ni tenir ganes d'esmorzar. Em vaig vestir amb la millor roba que tenia a l'armari, però en posar-me davant del mirall em vaig adonar que potser em trobaria canviat: els cabells més curts i la cara plena de petites pigues que el sol d'aquell estiu em va deixar de regal com a conseqüència de les llargues jornades de platja amb els amics.

De seguida que vaig entrar a l'escola la vaig veure al fons del passadís. Les cames em tremolaven i el batec del meu cor semblava un tambor que m'eixordava. Però m'hi vaig acostar i la vaig observar de prop. Alguna cosa no anava bé. El seu rostre era pàl·lid i estava molt prima. No semblava que hagués gaudit d'unes vacances d'estiu com ho vaig fer jo. De cop i volta es va girar i em va mirar. No semblava gaire contenta de veure'm. Els seus ulls reflectien... angoixa! Em va saludar fredament i tot seguit va córrer a camuflar-se entre els companys que hi havia pel passadís.

Aquella reacció de la Jana m'havia deixat del tot desconcertat. No entenia aquell comportament. Em feia algun retret per alguna cosa que havia fet malament abans que comencés l'estiu? Què estava passant? Per un moment vaig tenir la sensació que el que teníem a final de curs s'havia esfumat! Que potser hi havia algú altre? Em feia por pensar que fos així.

Van passar els dies i la situació no canviava. Jo intentava acostar-me a ella fent-li broma i comentant-li coses poc rellevants, però no reaccionava.

Al cap de no gaires dies va passar una cosa que va fer que em comencés a preocupar. Cada cop que m'hi acostava notava que les

mans li tremolaven, el pols se li accelerava i m'esquivava la mirada. I llavors va ser quan va faltar a l'escola tota una setmana. Estava malalta? Per què ningú no ho sabia? Ningú no havia trucat a l'escola per dir que la Jana no vindria. Això encara em va amoïnar més. Les peces no encaixaven i tenia una mala intuïció. Alguna cosa no anava bé.

Quan va tornar dilluns següent, tenia un braç trencat. Li vaig anar a preguntar què li havia passat, però em va respondre fredament, com si em rebutgés. En aquell rebuig, però, em va semblar veure-hi impotència, desesperació... súplica! M'estava demanant ajuda? Per què no em parlava clarament? Aquell dilluns a la nit em vaig ficar al llit i no podia deixar de pensar en el que va passar a l'escola. Havia de fer alguna cosa per esbrinar d'una vegada què passava i resoldre aquell misteri que m'angoixava. Volia tornar a veure el somriure de la Jana. Havia d'aconseguir-ho fos com fos.

Dimarts al matí vaig entrar a la floristeria del costat de casa. Volia dir-li amb una flor com em sentia d'unit a ella i que sabés que podia comptar amb mi pel que fos. Tenia els meus dubtes perquè no sabia com reaccionaria davant d'aquella sorpresa inesperada. Però la il·lusió que m'envaïa superava qualsevol temor.

Em vaig plantar a la porta de casa seva mitja hora abans d'entrar a classe. Vaig posar el dit damunt del timbre, i quan em disposava a trucar, els crits que se sentien a l'altre costat de la porta em van fer posar la pell de gallina; els objectes es trencaven en mil bocins en estavellar-se contra la paret i altres objectes. Malgrat tot, vaig trucar. Sentia que la Jana em necessitava.

La porta es va obrir i va sortir la Jana. No va semblar tan sorpresa de veure'm com jo a ella: tenia els ulls vermells de plorar i les llàgrimes li relliscaven per aquelles galtes rosades que tantes vegades havia volgut dissimular quan l'averkonyia dient-li que m'agradava.

Vaig allargar el braç per donar-li la rosa blanca i de cop i volta vaig veure una silueta que s'acostava per darrere d'ella. Era el seu pare, que la va agafar pel coll de la samarreta i la va estirar a l'interior de la casa, al mateix temps que em cridava que no m'acostés més a la seva filla.

Capcot me'n vaig anar cap a l'escola, amb la rosa blanca a la mà i amb un sentiment d'impotència que m'envaïa per no haver sabut reaccionar davant d'aquella escena tan violenta i incomprendible que vaig presenciar. Llavors vaig començar a lligar caps i vaig decidir anar a parlar amb el tutor.

L'endemà, la Jana va arribar molt tard a classe. No la vaig veure fins després del pati, quan va anar a buscar el seu material a l'armariet. Va estar tot el matí parlant amb el tutor. Quan va sortir de la sala de mestres la vaig veure i m'hi vaig acostar. Li volia donar aquella rosa que, en el moment que el seu pare em va tancar la porta, em va caure a terra i va perdre dos d'aquells pètals blancs com la neu. Quan la vaig

veure de prop em vaig quedar petrificat: tenia les galtes inflades i un ull morat! La ràbia em consumia, però em vaig controlar i, sense dir res, li vaig agafar la mà.

Llavors la Jana es va desmuntar. No es va poder contenir i va començar a plorar però aquest cop se'm va acostar i em va abraçar. En aquell moment vaig sentir que tot desapareixia al voltant nostre i només érem ella i jo, sols al passadís, sense cap perill, sense tenir cap por... La Jana va aixecar el cap i em va mirar, i jo vaig poder veure en els seus ulls un profund agraïment, ganes de tornar a tenir allò que hi havia hagut entre nosaltres, aquells moments en què fèiem gresca, rèiem i ens ho explicàvem tot.

La Jana va agafar la rosa i en va aspirar l'aroma de puresa, innocència i senzillesa. La pròxima seria vermella.

Primer Premi Grup D
Mònica Gómez Espadero
Argentona

UNA PIGA AL LLAVI

He començat a llegir un llibre d'un autor nou i desconegut per mi que m'ha recomanat una amiga molt especial. És curiós perquè el nom d'un dels personatges principals és igual que el meu.

Després d'unes quantes pàgines, m'assabento que el seu cognom també és com el meu, de manera que nom i cognom coincideixen. Em sembla estrany i deu ser una coincidència com n'hi ha tantes. En un dels capítols de més endavant, però, s'explica un fet que em va passar a mi i que no he explicat mai a ningú, i li passa justament al personatge que porta el meu nom i cognom. Tot va passar en una platja deserta i va ser molt estrany. Encara és més estrany que el fet surti explicat amb pèls i senyals al llibre... no sé què pensar.

Paro de llegir, tanco el llibre al mateix temps que els ulls i deixo passar uns segons per provar de relaxar-me. Desgraciadament, una veu força potent interromp l'intent. És la meva mare, que em crida perquè baixi a sopar.

Mentre m'acabo el plat de lleties, no paro atenció a les converses dels meus pares ni a les explicacions interminables de la meva germana petita, perquè el meu cap és en una altra banda. Decideixo que quan hagi acabat de sopar i de rentar els plats, trucaré a la Júlia, la meva millor amiga, la persona que m'ha recomanat el llibre que em té tan desorientada.

Rentar els plats és de les coses més pesades que hi ha, no suportó el greix de les olles i les restes de menjar ensalivat enganxades —més ben dit, incrustades— en els plats i coberts del sopar. Com a mínim, l'olor del sabó que fem servir a casa m'agrada molt i em deixa les mans molt fresques.

En acabat, ja no em queda res pendent per fer, els meus pares estan tranquils al sofà mirant la televisió i la meva germana està enganxada a l'ordinador —com de costum. La situació a casa és idònia per mantenir una llarga trucada telefònica que aclareixi per què em sento tan identificada amb la protagonista del meu nou llibre.

Sé el telèfon de la Júlia de memòria i els meus dits marquen el seu número automàticament. Té el mòbil encès però sona, sona i torna a sonar i no hi ha resposta. Ho torno a intentar però desafortunadament obtinc els mateixos resultats.

Mentre espero que la Júlia respongui a les meves trucades vaig a la meva habitació. He de llegir el llibre per assegurar-me que tot és una simple coincidència i que no he de preocupar-me per res, així que començo a llegir-lo des de la primera pàgina.

Al cap d'unes hores, ja he devorat un terç del llibre i no em puc creure el que està passant. Costa de creure però estic llegint la història de la meva vida, està narrada des del primer dia del qual tinc consciència.

El més curiós de tot és que l'última descripció que he llegit parla sobre mi, em trobo asseguda a la meva habitació, després d'haver rentat els plats, llegint aquest llibre i sentint el que estic sentint ara mateix en primera persona. Estic en el moment actual!

M'adono que em falta més de la meitat del llibre per llegir i si el llibre parla de la meva vida fins ara mateix, vol dir que tinc una joia entre les mans, el meu futur també hi està escrit.

Si continuo llegint sabré com serà la vida que m'espera, podré veure si el camí que seguiré és el correcte, si la vida que tindrè és la que desitjo i si seré qui m'agradaria ser. Sense pensar-m'ho passo la pàgina.

La primera frase em descriu levant-me demà al matí amb un mal de cap terrible, es veu que no dormiré gens bé aquesta nit. Paro de llegir perquè no m'agrada com comença la resta de la meva vida i m'he desanimat.

És estrany pensar que tot el que faré és aquí, escrit en aquestes pàgines; m'incomoda pensar que tota la meva vida està reduïda al llibre que tinc a les mans. I si aquest llibre no s'equivoca i parla del meu futur, de les vivències que em faran créixer, llavors no tindrè el poder de canviar-lo encara que vulgui. Així que deu estar escrit si jo decideixo prosseguir la lectura o no i, a més a més, el meu futur dependrà de la decisió que prengui. Estic feta un embolic i no sé què he de fer.

Deixo el llibre a l'escriptori, m'aixeco i em deixo caure d'esquena al llit. Miro el mòbil però la Júlia encara no ha contestat i ja s'està fent molt tard. El llibre és a sobre la taula, una part de mi es mor de ganes de saber com viuré d'aquí a uns anys, però l'altra part prefereix descobrir-ho en primera persona. Ja sé a qui li puc demanar ajuda.

Baixo les escales i em dirigeixo cap a la sala d'estar; el meu pare s'ha adormit a la butaca i està roncant. M'estiro al sofà amb la meva mare i recolzo el cap a la seva falda; ella comença a acariciar-me els cabells —m'encanta que ho faci. Abans de quedar-me adormida he de treure el tema com sigui.

—Mama, si poguessis, canviaries alguna cosa de la teva vida? —li pregunto amb un to suau, fent veure que miro la pantalla.

La meva mare em mira i sembla que reflexioni uns instants. M'imagino que visualitza els seus records i analitza les vivències que ha acumulat al llarg de la seva vida i que encara conserva a la memòria. O simplement deu estar pensant quina resposta és l'adequada per donar

a una filla adolescent que fa aquesta mena de preguntes. Crec que em penedeixo d'haver-li-ho preguntat.

Passen uns segons i quan estic a punt d'aixecar-me amb la intenció de tornar a la meva habitació, per fi s'incorpora i respon a la meva pregunta.

—Si tingués l'oportunitat de canviar alguna cosa de la meua vida no ho faria, no ho faria perquè ara mateix sóc feliç. Em fa feliç tenir-te a la meua falda, estirada, m'agrada acariciar-te els cabells i m'agrada que em preguntis coses —em somriu dolçament—. No canviaria res de la meua vida perquè totes les coses que he fet, tant bones com dolentes, m'han portat fins on sóc ara. Agraïxo haver-te tingut i haver viscut el que he viscut, perquè si canviés alguna de les coses que m'han passat, ja no seria aquí amb tu —canvia l'expressió, ja no somriu i em mira fixament als ulls—. I m'encanta pensar que he construït una vida amb encerts i errors i que en conjunt considero que és perfecta. No canviaria els meus records perquè formen part de mi, em defineixen i per això em fan única i em fan ser qui sóc —torna a somriure, no ha deixat de fer-me carícies—. Són com la piga que tens al llavi, la que tant odiaves quan eres petita, que encara que diguis que no t'agrada, sé que no te l'esborraràs mai i que no ho haguessis fet si n'haguessis tingut l'oportunitat —arrufa el nas mentre em toca la piga amb l'índex durant un segon—. Hi haurà dies que et miraràs al mirall, pensaràs que res no té sentit i t'imaginaràs de quina manera estaries en aquell mateix moment si haguessis viscut una altra vida, una vida que suposadament seria la ideal. Llavors alguna cosa farà que desapareguin les teves inseguretats i tindrà el poder de fer-te estar convençuda que les coses que hauràs viscut fins al moment són més valuoses que l'or... en el meu cas, aquesta coseta ets tu, que fas que em senti orgullosa de tot el que he fet fins ara i que tingui ganes de seguir endavant.

Té els ulls brillants perquè s'ha emocionat una mica, jo m'he quedat petrificada. Una energia que em ve de dins em fa abraçar la meua mare. Sento com respira sense deixar d'acariciar-me els cabells i noto, com sempre que l'abraço, la seva arracada enganxada a la meua galta.

Vaig a l'habitació, agafo el llibre i el llenço a la paperera d'una revolada. He decidit que no vull saber què em passarà, prefereixo viure-ho en lloc de llegir-ho. No vull saber en què m'equivocaré. Vull equivocar-me, vull aprendre dels meus errors i vull créixer perquè així hauré creat el meu propi llibre, la meua identitat. I quan passin els anys vull sentir-me orgullosa de mi per haver viscut la vida que m'haurà tocat de la millor manera possible, ja que això sí que dependrà només de mi.

I la meua piga del llavi seguirà al seu lloc de sempre perquè, encara que tingui una forma estranya, si pogués no la canviaria, perquè si ho fes, hauria esborrat una part de mi i llavors ja no seria jo.

Segon Premi Grup D
Alexander Appel Puente
Cabrils

CLIPPERTON

Capità McDavies de la marina mercant, 38 anys, Londres 1930:

Les ordres eren clares. No virar més de trenta-cinc graus al nord-est en una nit de tempesta, mantenir el rumb. Mantenir el rumb. I si calia, fotre's pel cul els compassos i els mapes, perquè el capità havia dit mantenir el rumb i per fer-ho no els calia cap merda d'andròmina, i les paraules del capità són or polit flotant a l'aire que cadascun dels homes a les seves ordres ha de collir amb cura i no perdre'n mai, no oblidar-ne mai, ni una sola coma... ah, sí!, collir l'or de les meves ordres i desviure's per conservar-lo en repòs entre els coixins de seda de l'obediència.

Mai vaig dur a terme cap mena d'amputació exemplar, sempre m'he torturat amb aquest retret. Cap mà massa viva, cap llengua massa llarga. Ni tan sols un dit polze, ni una sola marca de ferro roent. La meva fama com a capità donava per pàgines i pàgines, temible. Era ben sabut que jo havia estat més de deu vegades allà on el mar s'acaba i comença el no-res, no m'ho facis recordar, que havia travessat el cap de Bona Esperança cavalcant un silur. Sí, sí, ja ho sé, els silurs són bèsties d'aigua dolça, això forma part de la llegenda.

L'error fou, però, la qüestió de les amputacions, segur. La meva llegenda no va resultar estar tan viva com creia, perquè els homes se'n vantaven més que cap altra cosa. Gaudia d'un bon humor estrany quan vam salpar, durant la primera setmana, i així fou que una nit en un acte desinteressat d'amabilitat cap a la tripulació em vaig apropar a una taula de les bodegues sense fer valer gaire la meva presència. No volia cohibir amb la meva autoritat els homes que lliuraven el torn de nit, volia apropar-me com un més, compartir beure i conversa, la fraternitat dels navegants i aquesta mena de coses... En efecte, reien amb ganes d'una versió lliure de l'aventura amb el silur, els papers invertits, el silur cavalcant el capità, el cap de Bona Esperança paisatge de luxúria, els gemecs ressonant per tot l'Índic. Qui sap per què, ho atribuiria al bon humor sedant del qual em devia haver contagiada en una taverna infecta del port o a les recepcions dels oficials de marina. No se'm va acudir res millor que una mena d'amenaça ridícula, provant de guanyar-me la complicitat dels homenots, ni tan sols ho

recordo bé, barrejava un acudit verd sobre l'anatomia dels peixos espasa i una referència agosarada al valor i la força requerits per la proesa d'entregar-se a l'amor en alta mar. I puc jurar que el silenci i les expressions de por d'aquells bucaners menjats per l'escorbut em van fer paladejar l'àcid i plaent gust de l'autoritat durant els segons que precediren l'estrident rialla, la major explosió creativa —“El Peixater”, “Capità Silur”, “Escata Humida” i molts d'altres— que he vist mai de part d'aquella xusma, aparentment mancada de poc més que d'ebrietat i mans aspres. Maleixo mil vegades aquell humor d'escolanet innocent, ara ho sé, massa tard, que les expressions dels bucaners no eren pas de por, estaven incrèduls, descreguts davant el miracle, el capità els havia servit el seu propi cap, honor i títol en safata perquè hi escopissin i hi defequessin a plaer. El vaixell ja era tot seu i sense vessar sang ni malgastar la veu al crit de “MOTÍ” perquè per alguna raó inexplicable l'autoritat de carn i ossos en aquell tros de mar s'havia amotinat contra si mateixa, suïcidi estúpid i lent.

És un pes que m'ha tocat carregar eternament. Jo era el capità i si l'acudit del silur hagués resultat de manera pertinent, això és, amb el responsable de la versió lliure de la meua proesa a Bona Esperança encanonat cap al fons del mar i un nombre aleatori d'orelles, dits, ulls i llengües conseqüentment separats del seus respectius cossos de mariner begut i rialler; si hagués fet penjar del pal tres homes, escollits a l'atzar, per cada vegada que m'arribés que havia corregut una nova variant humorística del meu nom... Desitjaria, fins i tot, que la derrota moral patida no hagués estat tan rotundament evident i hagués mort lluitant en defensa del meu honor insultat. Podria haver obrat de moltes maneres, però la meua indecisió, el meu caràcter més donat a tasques de funcionari o majordom, ens van dur de cap a la fatídica illa. Podia sentir-me humiliat i desautoritzat pel motí i el tracte dels homes, però mai els desitjaria el destí que van sofrir a Clipperton.

Guillermo Pacheco, México DF, 1917:

L'illa de Clipperton és un anell, poc més que sorra, tancat sobre una llacuna d'aigua salada i fosca. Ni una sola vegada vaig voler capbussar-me en aquella llacuna, mai em van inspirar cap mena de confiança les seves aigües estàtiques, llises. Segles enrere s'havia tancat l'estret accés del mar a la llacuna; si hi quedava res viu, no era pas bo. A la vora de l'aigua apareixien sempre masses purulentes d'un vermell obscur, gairebé marró; la resta d'homes afirmava que eren algues mortes, jo sempre vaig mantenir la creença que eren les excrecions d'alguna mena de bèstia que habitava la llacuna. Tothom es netejava al mar, l'aigua era salada a una banda i a l'altra, però la de la platja més clara i fresca. Els ocells que poblaven l'illa hi escampaven lliurement milers i milers d'excrements des de feia molts centenars d'anys, merda d'au, i

de la seva acumulació en resultava un adob *rico, rico*: el *guano*. Pel que en sé, es veu que després de molt temps de picabaralles entre la Gran Bretanya, França i *los gringos cabrones* per posseir-la, exactament cent noranta-nou anys després de la seva descoberta, l'illa de Clipperton va deixar de ser desitjada, fàcilment s'oblida un pou de merda tan estret. Això ho aprofità Mèxic; com a país de mala mort i immers en revolucions sempre hem estat experts en remenar les deixalles de la resta. Hi enviaren un reduït destacament de miners i soldats amb les seves famílies durant la primera dècada del nou segle. Jo m'hi vaig afegir, com a miner, per suposat. Amb prou feines havia après a llegir, la meva formació havia tingut lloc als carrers del DF, pispant peces de fruita i carteres als mercats. La majoria de miners érem inexperts en cap mena de feina relacionada amb l'extracció de minerals i pedres, però a Clipperton es tractava de recollir merda d'ocell amb un pala. Érem, per tant, la xusma perfecta per dur a terme la feina.

Ramón Arnaud era el dirigent de l'expedició, per dir-ho d'alguna manera, poc m'importa a títol de què, ell era el *Gobernador*. Manava els soldats i era l'única persona encarregada i preocupada pel manteniment de la disciplina de treball a l'illa. Jo el vaig calar de seguida. Era un d'aquests homes "de bé", cenyits a un ordre i a una disciplina admirables. Ni en els pitjors moments de desesperació va deixar de tenir el bigoti pentinat i el sabre enllustrat. Un d'aquests homes que s'aferren desesperadament a unes normes, fins i tot quan s'és absurd fent-ho, perquè dins seu són uns desequilibrats. Uns sonats. Si els fas trontollar l'ordre, pots veure l'espectacle de la seva decadència. Aquest és justament l'espectacle del qual vam gaudir amb Arnaud; l'illa de Clipperton va minar gradualment la seva moral i va resultar que aquell *pendejo* era dels que en desesperar-se senten veus. Vés a saber quina veu li manà de perseguir un vaixell inexistent, a mi m'hauria resultat fins i tot graciós... si no fos perquè exercí el seu darrer acte d'autoritat manant-nos d'acompanyar-lo. En tot cas, el panorama de quedar-se a terra ferma no donava un millor pronòstic... Els primers anys, la petita comunitat funcionava *ide puta madre, carajo!* Els miners fèiem muntanyes de *guano* durant unes cinc hores diàries, la resta del dia la passàvem bevent i menjant les provisions que arribaven cada tres o quatre setmanes en vaixell. Entre els soldats i miners érem un grup d'uns tretze homes fent el droppo tarda i nit, destil·lant el suc dels cocos que donaven les quatre palmeres de l'illa, l'única vegetació silvestre que hi creixia. De la resta, se n'ocupaven les dones i els nens. Se'n cuidaven d'un hort, ben adobat de *guano*, que proveïa amb abundància els rebostos. Rentaven la roba i fins i tot mantenien dempeus les cabanes de fusta, reparant-les per aquí i per allà. I a les nits rebien els homes, beguts, en l'escalfor de cada llit. Fins i tot els solters semblava que hi teníem dret. Durant el primer dels anys, l'illa de Clipperton va ser un *paraíso*.

Però Clipperton no trigà a tornar-se un infern envoltat d'aigua i les dones, *idemonios!* Mèxic també acabà oblidant-se del *guano* i els vaixells de provisions ja no arribaven mai. Els homes seguïem palada de merda aquí, palada de merda allà, sota l'atenta mirada de Ramón Arnaud. L'escorbut l'hauríem pogut evitar gràcies a l'hort, però per motius desconeguts deixà de produir. Les dones van renunciar a salvar-lo i cap miner aconseguia fer-hi créixer un sol enciam. La pudor del *guano* ara ens feia vomitar les poques conserves que ingeríem. Ja no beviem. No produïem licor de coco, ens els menjàvem; a més, les darreres ampolles de rom van deixar l'estela d'un parell d'homes ofegats a la llacuna. Mai abans cap borratxo havia *estirado la pata* així. Les dones mai van pronunciar-se ni van plorar aquells morts. De fet elles, a mesura que l'escorbut ens menjava les dents i els cabells, semblaven més radiants. Anaven a la seva, ja no hi havia àpats calents a les nostres taules, ningú netejava la roba bruta de cavar entre excrements; elles, però, seguien netes i lliures de malalties. Després de mesos sense *coger—ni un triste wawis, pinche—* hi hagué un incident que marcà el punt de no-retorn. Un dels homes més castigats per l'escorbut, un soldat jove, decidí que no pensava morir sense provar per darrera vegada una dona. Intentà violar una de les filles d'Arnaud. Els crits d'Álvarez, l'home del far, van alertar-nos. Quan els soldats hi van arribar, a sota d'una palmera s'hi dessagnava aquell noi, envoltat per totes i cadascuna de les dones de l'illa. L'havien mutilat. *iMalditas, le cortaron el tiliche!* No trigà a morir. De fet, si bé aquella fou la mort més brutal, allò que realment fou devastador va ser el fet que les dones, simplement, deixessin de vetllar per les nostres vides. Els soldats i miners van caure com mosques, morts de gana lentament, amuntegats a dues ronyoses cabanes. Elles s'havien redistribuït, mares amb mares, joves amb joves, i vivien separades de nosaltres, a la resta de cabanes.

Aquell era el panorama el dia que Ramón Arnaud, aliè a tot el que passés a l'illa i amb la mirada fixa a l'horitzó, ens manà d'acompanyar-lo a perseguir un *barco*. Després d'un dia de navegar ens agafà un fort tifó i la sort em va disposar a la coberta d'una barca de pescadors que tornava cap a Valparaíso. Vaig renunciar al sou de la companyia minera pels dos anys de remoure merda, de passar moltes hores d'autoestop i camí sobre un ase, i vaig tornar a casa de la *tia-abuela*, aquí, al DF. Fa dues setmanes, estava cagant entre un parell de cotxes a la cantonada del *Cocinerita*, una de moltes tavernes, forats foscos, sense lavabo, típiques del DF. I és clar, allà fora, de genolls, *ay madre*, vaig agafar l'únic doblec de paper, el full d'un periòdic vell, de feia anys, molt mal paper per a eixugar-se. El titular encara es podia llegir, *desgracia de mi vida*, ben clar sota els rastres de merda.

LLEGAN LAS SUPERVIVIENTES DE LA ISLA DE CLIPPERTON

22 de julio del 1917/ *Hoy vuelven a estar en tierra firme las mujeres y niños supervivientes de la tragedia de Clipperton. Atracaron en el puerto de Acapulco a las tres de la madrugada, a bordo de la nave gringa Yorktown.*

Poden ser a tot arreu, ara, cada dia em miro amb por el somriure beneit de la *tia-abuela*, resant perquè no s'hagi transformat en un expressió burleta, desafiant, i perquè el menjar estigui a taula, la roba neta, la vida habitable. *iYo olvidé, carajo, para no pensar nunca jamás en el inf ernito de Clipperton y esas chavas, malditas!*

Bell Arnaud, 28 anys, 1925, sanatori Wilhem Malory de Houston, Texas:

Viva, viva, viva. Encara sóc viva. Aquella nit, tic-tac-toc, sabia que m'envoltaven. M'havien descobert, tic-tac-toc, després de tant de temps segura. Tic-tac-toc, s'apropava l'hora i jo amagada sota el llit de l'habitació del servei. Podia sentir com s'arrossegaven pel passadís, com petaven les bombolles dels grumolls del rastre de sang que deixaven, intuïa la seva ombra assetjant-me a la finestra. Tic-tac-toc, donar més corda al rellotge, deu voltes més cada vint minuts, que no s'aturi el rellotge. Passar el baldó vint-i-sis vegades no va ser excessiu, si no perquè sóc aquí? Si s'hagués aturat el rellotge m'haurien agafat. De res no hauria servit el procés ritual diari: clec-clec-clec-clec-clec-clec, obrir i tancar setze vegades els llums abans d'anar a dormir, per confondre'ls, com si passessin les nits i els dies; deu fregues d'aigua freda al matí, deu al migdia, deu a la nit. Poden enumerar la por. I tancar el baldó de la porta quinze vegades. NO VA SER EXCESSIU, vint-i-sis vegades ho vaig fer aquella nit, però el rellotge tic-tac-toc s'aturà inevitablement. I va caure la porta, van travessar els vidres de la finestra. No sonava el rellotge, jo m'arrapava a la cantonada, notava com feien bots sobre el llit, esclafant-me, i els veia, reptant, fent saltirons. Rosats, vermells, negres. Flàccids i tous alguns, d'altres erectes, el caputxó morat. Més grossos del que m'havia imaginat, tots tallats d'arrel, jo mateixa els havia tallat i ara tornaven a venjar-se. Tic-tac-toc, clec-clec-clec-clec-clec-clec, el baldó, les fregues, tot sonava dins el meu cap; tancar fort els ulls i pensar en les palmeres de Clipperton. I des d'aleshores que sóc aquí. Vénen quan volen, aquí estic atrapada. El rellotge sona, tic-tac-toc, ells tornen, s'atura el rellotge, m'aixafen, em colpegen, m'apallissen.

Clipperton? Tic-tac-toc. No puc. Haig de seguir donant corda al rellotge. Tic-tac-toc. Dóna-li corda i t'ho explicaré. Clipperton, Clipperton. Les germanes i jo, ningú més. Els miners, se'ls van menjar els crancs, els mariners van plantar-nos fills al ventre, després els vam castrar i ens van servir fins que els crancs també se'ls van menjar.

Exceptuant-ne un, un infeliç que tenien nuu, lligat de mans i peus a coberta quan van arribar; juraven que a aquest li agradaven els silurs, no les dones. El vam fer el nostre majordom oficial, no va caldre ni capar-lo. Li agradessin o no els silurs, un bon dia va desaparèixer, probablement va morir ofegat o deshidratat, poc més pots fer navegant amb un rai pel Pacífic. Tic-tac-toc. La bona vida, a Clipperton. Que no s'aturi, t'ho imploro, dóna-li corda al rellotge. L'hort, les palmeres i el licor de coco. Tic-tac-toc, he dit! A la llacuna, sota la llum de la lluna, hi nadàvem juntes, nues, cames i pits, menjant-nos, totes a totes. I els nois, encara petits per entendre-ho, ho veien tot des de l'esquena de les mares, a collibè, aprenien com servir-nos quan se'ls iniciés en el servei. Tic-tac-toc. La mare sempre em digué que el pare, no l'hauria mutilat com a la resta d'homes de l'illa, era un home acceptable, llàstima que fos boig i s'ofegués perseguint una nau imaginària. Tic-tac-toc, no recordo el pare. Tic-tac-toc, Clipperton queda ben lluny, ara només en resten tots els penis que vaig tallar, alegrement, ara em visiten cada setmana, se'n vengen. Però les germanes són per tot arreu, ho sé, qualsevol dia vindran a treure'm d'aquest malson. Tic-tac-toc. Ho vam jurar, nues, dins la llacuna. Els americans estaven armats, els americans eren molts per a nosaltres i creien que havien salvat un grup de dones desvalgudes d'un infern insular, de la tirania d'un vigilant del far, Álvarez, que les havia esclavitzat i violat després de la mort dels seus marits miners. Tic-tac-toc, pobre Álvarez, devorat pels crancs anys enrere, havia cregut que podria doblegar les germanes amb un sol rifle vell. Tic-tac-toc. Les germanes ho vam jurar, nues, dins la llacuna: els americans, ingenus, ens durién de tornada al món i allà encara seríem germanes, clippertonianes, conspiradores, havíem conegut el paradís, l'illa de Clipperton, i desbocariem el paradís allà on ens portessin, dispersades, cada dia seríem més germanes i Clipperton es faria realitat a la terra. Les germanes són arreu, planejant, mutilant en secret. Aturant la vida, perquè aturar la vida és el do que ens guanyàrem després de segles de reproduir-la; vam comprendre que si podíem reproduir-la, podíem aturar-la i Clipperton va ser casa nostra, per fi.

Tic-tac-toc. Les germanes vindran a buscar-me, però no sé si podré resistir-ho més. Durant deu anys he rondat, servint de casa en casa, de Mèxic fins a Houstoun, fugint del mal que em persegueix. Però aquí no hi ha baldons, ni interruptors, ni aixetes. Les parets blanques i llises no els aturen, tornen quan s'atura el rellotge i no sé quantes visites més suportaré. Germanes, torneu! Tic-tac-toc.

Jean Pouchet Delacroix, periodista, 40 anys, Fort-de-France, 1954:

Em vaig acostar a la tragèdia de Clipperton per pur interès econòmic. Havia estat denunciat sota l'acusació de calúmnies i falsedat per

una sèrie de morbosos articles sobre casos de *santeria* i embuixos afrocaribenys. La burocràcia colonial francesa em xuclà fins l'últim franc. Estava enfonsat, vaig sobreviure perquè a Martinica les nits eren suaus i càlides, perquè els meus pocs amics *bekkés* em seguien convidant a rom i plàtan fregit a les tardes. Els *bekkés*, de fet, eren la meva font de subsistència. Blancs, grassos i avorrits, els colons francesos buscaven desesperadament *divertimento*, administrar les plantacions de canya de sucre era tediós i fàcil. El *Journal Oficial du Martinique* els havia ofert durant anys una secció de successos i curiositats, perfecta per a entretenir-los. No era pas fantasia, ni literatura; per norma general l'odiaven, però la secció de successos i curiositats, a cura d'un servidor, es componia d'articles basats en la realitat, presentada de manera prou excitant i sòrdida per satisfer les ànimes d'oca grassa dels colons. Era previsible que la brossa i les invencions que colava com articles acabarien donant-se de si un dia no gaire llunyà, com també la meva vida a Martinica. Però quedar-me escurat no entrava dins dels meus plans i vaig haver d'improvisar.

La història de Clipperton em va caure del cel, en una emissió radiofònica, i era a primera vista perfecta per recuperar el meu renom com a periodista de successos i curiositats: hi havia naufrags, morts, una illa remota, un tirà, violacions, bogeria... i bé, també era real. Amb l'enviament d'un parell de diaris mexicans, l'aparellament de tres cròniques de la història i una petita dosi pròpia de misteri, vaig enllestir el primer de molts articles que satisfarien les inquietuds dels *bekkés* i em retornarien el meu estatus econòmic. No negaré que, en molta menor mesura, havia tornat a fer ús de la imaginació per acabar d'amanir alguna crònica; potser fins i tot vaig arribar a fingir l'entrevista a un supervivent. En cert punt, la història m'embolicà, els colons francesos se n'havien oblidat i jo tornava a publicar a successos i curiositats; però seguia fent una difusa recerca, acumulant retalls de diari, apuntant dades. Fins i tot vaig arribar a esbossar una mena de línia cronològica a partir de les diferents dates dels articles que havia recopilat. La colònia minera s'instal·là a Clipperton definitivament el 1910, poblada per 13 soldats, un nombre indeterminat de miners, 12 dones i canalla. Malgrat l'evidència que aquelles dones havien arribat a l'illa lligades a una relació conjugal, només vaig aconseguir trobar constància oficial del matrimoni entre Ramón Arnaud i Alicia Rovira Arnaud. El far de l'illa fou construït el 1906, prèviament a la colònia; no existien dates que indiquessin l'any exacte d'arribada de Victoriano Álvarez, el vigilant del far. A partir del 1911 no hi consten més enviaments de provisions als registres dels ports mexicans. Existeixen documents que confirmen que un vaixell americà embarrancà el 1914 a Clipperton, en poc temps foren rescatats els tripulants i Arnaud rebutjà el rescat per a ell i la resta d'habitants de l'illa. Aquell mateix

any, Arnaud s'endinsà al mar perseguint un vaixell fruit de la seva imaginació, juntament amb tres mariners, però un tifó els va agafar per sorpresa i van desaparèixer. A partir d'aquí, s'inicià a Clipperton el règim tirànic de Victoriano Álvarez, el vigilant del far que aprofità la manca d'autoritat i d'homes a l'illa per esclavitzar i violar les dones fins al 1917, on en un acte d'autodefensa fou assassinat, just abans que l'embarcació militar americana, el *Yorktown*, rescatés les supervivents.

Podríem dir que vaig desenvolupar una mena d'obsessió al voltant d'aquella illa i la seva història. Feia temps que havia deixat Martinica quan finalment vaig contemplar l'esquema cronològic dels fets. Havia viatjat amb els francs estalviats per Mèxic i la costa oest dels Estats Units. Comprava els vells diaris locals a pes, resseguint-ne les pàgines amb l'esperança de trobar nova informació sobre la tragèdia de Clipperton. Vaig arribar a entrevistar-me amb tripulants del *Yorktown*, a parlar amb vells xarucs que xiuxieujaven a les tavernes d'Acapulco. La insistència em va anar descobrint subtils informacions, molt poques, que xocaven amb el relat, diguem-ne, oficial. Petites fissures, sospites, que en relacionar-les van despertar-me la certesa de tenir entre mans quelcom més gros que un naufragi a una illa remota.

Per començar, mai vaig aconseguir apropar-me al testimoni de cap de les supervivents a Clipperton. Aquelles dones havien viscut set anys a Clipperton, havien passat gana i les havia esclavitzat un tirà boig; però no existien ni tan sols entrevistes; per no mencionar que mai vaig poder seguir prou el rastre d'alguna d'elles com per entrevistar-la personalment. Una mena de dispersió havia disgregat els rastres d'aquelles dones i els seus fills un cop havien abandonat el *Yorktown*. Eren il·localitzables. S'amagaven, fugien?

D'altra banda, una de les històries que vaig captar a les tavernes em cridà l'atenció per sobre de la resta. Qüestionava la meua línia cronològica de manera transcendent. De fet, aportava llum a l'etapa que sempre havia considerat més inversemblant: un sol home, desequilibrat i armat amb un sol rifle, mantenint sota la seva voluntat desenes de dones i els seus fills.

Aquella història afirmava que durant aquells tres anys l'illa havia tornat a tenir visitants: un vaixell amotinat de la marina mercant anglesa, al més pur estil del *Bounty*, la tripulació del qual buscava descans i provisions, que recorria el perímetre de l'illa. Una visió embadalidora, dues joves prenent el sol nues a la sorra, va atraure els homes a un fatal destí. A terra els esperava una colònia de dones joves, tan sols acompanyades per nens, probablement els seus fills i filles. Durant les primeres setmanes van ser rebuts amb tendresa, aquelles somiades dones van satisfer els mesos de navegació i abstinència dels tripulants sense fer preguntes. Un cop ja estaven segures d'haver quedat prenyades, van ofegar la majoria dels mariners a la llacuna de

l'illa, exceptuant-ne un reduït nombre que van ser castrats i ordenats majordoms, fins que l'escorbut se'ls endugué. De fet, sembla ser que al cap d'un mes només en quedava un de viu, el capità del vaixell. Els homes, amotinats, havien assegurat a les habitants de Clipperton que el seu capità preferia allitar-se amb peixos, més que no pas amb dones. Desinteressades, ni tan sols el varen capar. El capità, horroritzat per l'infern esdevingut en aquella illa, aconseguí escapar en un precari rai fet amb vells taulons i fulles de palmera. Arribà viu a les costes de Mèxic, se suposa, i així s'estengué la història sobre una illa regida per dones-dimoni.

Percival Dressex, 25 anys, Viena, agost del 1927:

A la vista dels fets, indubtablement històrics i sense precedents, les autoritats competents atribuiran els Dies d'Horror d'Àustria i la crema del Palau de Justícia a l'exacerbat antagonisme creixent entre la socialdemocràcia radicalitzada i l'aliança d'industrials, l'Església, els veterans de guerra i els nostàlgics monàrquics. Els jutges austríacs s'han sentit atacats, exigiran càstigs exemplars aquesta vegada. Els dirigents del país pateixen una desconfiança crònica; la república de Viena va néixer entre els trossos trencats de l'Imperi dels Habsburg, destinada a la inestabilitat i la crisi, els dirigents ho veuran clar: "*els Dies d'Horror són el crit d'auxili d'Àustria, que s'enfonsa, és l'hora d'aplicar mà de ferro en la direcció del país, senyors*". Que cridin al feixisme, poden pactar amb Mussolini i treure la *Heimwehr* als carrers. Demanar als vells socialistes, vençuts, que entreguin les armes de la *Schutzbund*. No tenen ni la més petita idea del que s'està covant. Senyors del tribunal, poc més puc fer ara que narrar-vos tot allò que els meus ulls per desgràcia han vist, conscient que tal història no em pot salvar, res pot salvar-me ara. Estic convençut que seré pres per boig i condemnat, però tinc l'esperança que la meua advertència no sigui en va i angoixi el cor d'algun dels assistents a aquest judici, que el porti a investigar els rastres de la vertadera amenaça que creix dia a dia.

Jo, Percival Dressex sóc descendent d'una llarga tradició de majordoms britànics. Reconeguts i preuats per les més destacades cases nobles d'Anglaterra. La Primera Guerra Mundial, però, em va portar més desgràcia de l'esperada: Lord Ramsay de Bloomsbury, a qui servia, va ser acusat d'espionatge i confabulació amb els alemanys. La resta de servents van estar sempre lliures de sospita, però jo era el majordom personal, l'ombra de Lord Ramsay; se m'acusà de complicitat i vaig passar dos horribles anys a la *HM Prison Brixton*. Un cop complida la condemna, el meu prestigi com a majordom havia desaparegut, vaig ser rebutjat per tots els nobles que anys abans haurien pagat el que fos per un majordom Dressex. Així doncs, em vaig veure obligat a vendre els meus serveis als més ronyosos individus, la majoria joves rics enfonsats en l'heroïna. M'anunciava als apartats finals dels periòdics;

així contactà amb mi Altagracia Quiroz. Vés a saber com, Quiroz trobà l'anunci a l'altra banda de l'Atlàntic, em telegrafia la seva generosa oferta, anunciant-me que en cas d'acceptar-la, en aproximadament dues setmanes l'hauria de recollir al port de Londres i allà tancaríem els detalls del meu contracte.

Altagracia Quiroz se'm presentà com una afortunada vídua d'un ric comerciant d'adobs mexicà. El *guano*, afirmava, era la font de la seva riquesa. El contracte, aparentment senzill, consistia a ser el seu assistent personal durant un viatge per Europa, de durada indefinida. Existien certes peculiaritats, però, en el viatge i en els serveis requerits. Quiroz tenia la intenció de treballar, temporalment, a diversos llocs del vell continent. De moment tenia programat fer-ho a un hotel de París, de *plongeur* i a Milà, de bugadera. Més endavant, ja veuríem on ens duia el destí. La meva feina consistiria a vetllar pels encàrrecs que ella no podia atendre mentre treballava i lliurar-la de cap mena de feina de la llar. Cap pregunta, manutenció a part del sou.

D'acord, se'm pot retreure no haver desconfiat de la desconeguda i extravagant Quiroz, d'aquella estranya proposta laboral i del viatge. Sospites en tenia moltes, però Altagracia m'oferí un bon feix de bitllets en efectiu per tancar el pla, jo estava escurat i enfonsat a Londres; no tenia més opció. L'estada a París, si no tenim en compte els motius ocults de la dama a qui servia, va ser prou normal. Altagracia Quiroz va rentar plats als soterranis d'un hotel proper a la *Place de la Concorde* durant un parell de mesos; mentrestant, jo mantenia neta l'habitació on ens allotjàvem, preparava els àpats i si ella ho requeria, duia cartes i paquets a l'oficina de correus amb l'ordre taxativa de no obrir-los en cap cas. Què feia Quiroz durant el temps lliure a París? Ho desconec. Cap pregunta. Sé que a vegades em manava d'anar a passejar i rebia a l'habitació quatre o cinc donasses, treballadores de l'hotel. Jo tornava cap a mitjanit i no en quedava ni rastre.

A Milà, la situació prengué un rumb prou diferent. Quiroz deixà de passar desapercebuda. A la bugaderia es formà un cercle al seu voltant, ja no es tractava de petites trobades discretes. Les bugaderes, més d'un centenar, transitaven els carrers de Milà en grup; reien, cridaven i bevien, alegres i desafiants. Jo seguia enviant i recollint les missives que Altagracia desitjava, cada vegada més preocupat: estar al servei de Lord Bloomsbury m'havia sortit car, temia haver tornat a caure en el parany d'un servei arriscat. Un bon dia Quiroz em llevà de matinada. M'ordenà que fes desaparèixer roba de la bugaderia tacada de sang, en primera instància. Ella havia de marxar aquella mateixa nit, la meva tasca seria enviar un feix de sobres a les seves respectives destinacions i reunir-me de nou amb ella al cap de dues setmanes a Villach, Àustria, passada la frontera. El trajecte hauria d'assumir-lo jo econòmicament; en aquell moment no disposava de diners en efectiu, però era de suposar que em recompensaria.

La situació, excepcional, em va obligar a valdre'm d'un valor excepcional per desafiar la més clara de les ordres que Altagracia Quiroz m'havia requerit: vaig deixar anar una tirallonga de preguntes desordenades que condensaven les meves sospites. No faria res del que em demanava sense una explicació prèvia, vaig amenaçar. L'expressió que em donà per resposta va ser primer un posat incrèdul. Em va mantenir uns segons, eterns, en tensió fins que la seva expressió es transformà i condescendent va dir-me, literalment, que ara per ara només em calia saber que ella i les seves germanes venien de l'illa de Clipperton. La fidelitat, absoluta, més profunda i transcendent que cap salari, era una de les qualitats inherents al prestigi dels majordoms Dressex. Sempre hem estat majordoms fidels i jo no en sóc una excepció, suposo, per això va satisfer-me la resposta.

Ser fidel, sempre, obeir cegament, mai. Els majordoms Dressex tenim fama de saber discernir quan hi ha motius per transgredir una norma, sempre en benefici d'un bon servei. Jo tenia dues setmanes de marge per reunir la major quantitat d'informació, real, sobre Altagracia Quiroz; en benefici de la meua integritat física i mental, de la qual en depenia la qualitat del meu servei, necessitava fer-me una idea dels riscos als quals m'enfrontava. Vaig obrir, desobedient, moltes de les cartes rebudes i escrites per Altagracia Quiroz. En una, hi vaig descobrir la seva "fortuna". Lluny de ser l'astronòmica quantitat de pesos corresponent a una dama vídua, rebia mensualment una mena de xec de compensació de la *Mexicana Nacional de Extracciones y Minería*. Les quantitats eren modestes però suficients per mantenir els seus viatges i un majordom. Per tant, encara no havia resolt el per què de la insistència d'Altagracia d'ocupar-se de les més indignes i pesades feines femenines dels baixos fons europeus. Sabent del cert, doncs, que no era una qüestió de diners, i pressuposant que no ho feia per gust, vaig alimentar la meua imaginació amb les possibilitats que obrien l'interès d'Altagracia Quiroz per viure entre la xurma. No eren fantasies meves; allà on havia anat, hi havia establert un cercle compost per les treballadores i altres dones de l'entorn. Era possible que la dama mexicana, o com ella digué, clippertoniana, sentís certa predilecció carnal per les donotes de les bugaderies i les mares de les barriades; era possible, però allò no explicava aquella mena d'esvalotament que es generava un cop Quiroz tenia format el cercle, ni el seu posterior trasllat a altres zones. No em calgué fer gaires preguntes, tot sols arribaven els rumors de les ciutats que havíem deixat enrere, on hi persistien aquells cercles, passejant-se com grups d'exaltades, fins i tot histèriques, dones que es negaven a preparar més els àpats familiars o se saltaven juntes dies de feina, alegrement.

Empès per aquestes especulacions em vaig aventurar a obrir més cartes. Hi vaig llegir les alabances de les seves semblants a les gestes de

la dama mexicana per la vella Europa, cartes d'amor i companyonia. Quiroz tenia moltes "germanes", així s'anomenaven a les cartes unes a altres. Aquelles cartes van ser el segon dels més evidents indicis que m'estava endinsant en una mena de conspiració, res de bo, però la fidelitat i la vocació de majordom em portaren de nou al costat d'Altagracia Quiroz, un cop passada la frontera austríaca. Des d'aleshores tot plegat va ser diferent, definitivament diferent. Jo ja tenia la certesa que no veuria cap més sou i Altagracia em donava més conversa que de costum, interessant-se per la tradició servicial dels Dressex i la meva antiga vida. Sovint em preguntava, qui sap per quin motiu, la meva opinió sobre els silurs. I em confessava que a vegades desitjava que tots els homes fossin com jo, majordoms, però que les dificultats estaven per viure-les i tampoc podia demanar l'impossible, només somiar en una vida més fàcil i reposada quan la feina la torbava. Àustria també va marcar l'etapa on vaig començar a passar por de veritat. Gairebé moro de l'espant el dia que les cuidadores d'una residència d'adults als Alps austríacs van decidir deixar morir de fàstic i desatenció aquells vells, decrepits milionaris; les primeres detencions i la fuga nocturna que aquella vegada vaig haver de compartir amb Quiroz; per sort, ningú pensà en la nova auxiliar sud-americana, ocupades com estaven les autoritats en acusar de la tragèdia la socialdemocràcia i els anarquistes.

Les cartes augmentaven en volum i en nombre. Els darrers mesos a Viena, Altagracia Quiroz ni tan sols treballava. Compartíem una habitació a *Zelinkagasse*, d'un sol llit i flassada a terra, l'escàs menjar i converses agradables, lleugeres. Altagracia Quiroz no treballava perquè rondava durant dia i nit per Viena, agitant les tavernes, reunint més germanes a les files invisibles de les clippertonianes. La meva fidelitat em va trair, per segon vegada; ni tan sols vaig ser capaç d'abandonar-la quan les flames arrasaren el Palau de Justícia, ni dies abans, quan la tensió dels carrers vienesos es palpava a l'aire, després de dues setmanes d'una abstinència general declarada per les dones dels treballadors socialdemòcrates i els milicians de la *Schutzbund*. La nit de les flames, la darrera nit que vaig veure Altagracia Quiroz, pocs segons entretingut amb la visió de les flames, la guàrdia muntada m'estaborní. Mai havia fallat abans durant el servei.

Agraeixo l'encertada decisió d'haver-me permès narrar-vos els fets que m'han dut fins aquí. Preneu-me per boig i executeu-me, si voleu, però jo he vist les cartes, centenars de destinacions diferents. París, Gabon, Califòrnia, Perth, Nantes, Milà, Houston, Ulldecona... Jo he vist el foc que poden alçar les *germanes*. Són arreu i saben que si ho desitgen, poden aturar el fluir de la vida i amb cada tumult s'apropen més; no trigareu a conèixer l'illa de Clipperton i la seva història. Tard o d'hora. Perquè hi haurà clippertonianes allà on us amagueu, allà on més us sorprengui.

Primer Premi Grup E
Georgina Val del Campo
Cabrils

*“No importa com de ràpid pugui
viatjar la llum, sempre es troba que
la foscor ha arribat abans
i ja l'està esperant.”*
Terry Pratchett

EL MALSON

Ssst...

No facis soroll. No et belluguis, no respiris. Que NO ET VEGI.

Queda't amagat entre aquests matolls ressecs, procura no pensar en com se't claven pels braços i se't entortolliguen pels cabells. No facis cas del batec desbocat que et palpita al pit, ni de la suor freda que et rellisca per les mans. Només mira de calmar-te i de controlar la tremolor de les cames; aviat les necessitaràs per fugir.

Ssst...

Sents com s'acosta? Encara no? El bosc sí, ho nota, sap que ha sortit a caçar i que ja persegueix la seva presa. La terra de sorra humida tremola al seu pas; els arbres s'estremeixen; les fulles es freguen les unes contra les altres en un intent desesperat de buscar protecció; l'aire entre les branques dels arbres anuncia la seva arribada amb un xiulet agut, tallant, esgarrifós, que arriba a les oïdes dels desventurats que es troben a la vora i els eriça els pèls del clatell, que es posen tensos de paor.

Saps on ets. Has estat aquí centenars de vegades, des que eres ben petit. Coneixes aquest bosc, l'has recorregut massa cops com per oblidar-lo. Hi has patit, has fugit, t'hi has amagat, has pregat per no ser descobert. Després, al matí, els records sempre s'escolen com aigua entre els dits, però quan cau la nit i tornes a deixar-te vèncer per un son profund, arribes aquí de nou, i saps que ja hi tornes a ser. Tornes a tenir cinc anys, ets al mig del bosc amb pijama i sabatilles i Allò ha sortit a buscar-te. Aquest monstre no s'amaga dins l'armari, ni darrere les cortines, ni sota el llit. Aquest monstre sap molt bé on amagar-se: als teus somnis, on no tens cap manta que et protegeixi. Encara que tanquis els ulls amb força, de la por i el neguit, esperant que quan els obris tornis a ser a casa, no et servirà de res. No en pots sortir quan vulguis, d'aquí, ho saps prou bé. Estàs atrapat. Sí, és un somni, però el que tenen els somnis... el que de veritat tenen els somnis és que aquí i ara tot és més real que mai.

Ssst!

Què ha estat això? Ho has sentit? És aquí, molt a la vora! No, no miris. Et veuria abans que tu a ell. Ajup-te tant com puguis i aguanta la respiració. Potser no la pot sentir, però qui sap si podria veure la teva bafarada d'al·lè càlid entre aquest trèmol aire gelat de la nit... Ara, ara el sents. El seu trepig compassat, que parteix branquillons sota el seu pes, la seva respiració ronca, i un soroll més escorredís, com d'alguna cosa arrossegant-se, que s'acosta.

No et moguis. És just darrere teu, darrere l'arbust. Pots sentir el seu hàlit putrefacte a la nuca, notes la seva presència a pocs centímetres de tu. No facis soroll... Que passi de llarg... Si us plau, si us plau, que passi de llarg...

Alguna cosa produeix un soroll en uns matolls uns metres a l'esquerra d'on t'amagues, i immediatament Allò emet un gruny de plaer i emprèn de nou el seu camí en aquella direcció. Sents com es va allunyant de mica en mica. Molt bé, tranquil, respira, pots respirar, però no moguis ni un múscul, encara... Estigues preparat per arrencar a córrer. Escolta les seves passes, els seus grunys, les queixes de les branques amb què ensopega i els arbusts que s'emporta al seu pas.

Estigues pendent. Col·loca't a la gatzoneta, tensa els músculs de les cames, dels braços, de l'espatlla, del coll. Preparat? No, encara no... escolta com s'allunya... Espera... Espera... Ara!

Corre, corre, corre! No paris! Endinsa't en la foscor del bosc, segueix corrent fins que et falti l'alè, posa tanta distància com puguis entre tu i aquella cosa, que no t'atrapi!

Que. No. T'atrapi.

Apartes branques i fulles, saltes roques i arbusts. Gotes de suor et van caient primer pel front, i després pel pit i per l'esquena, tot i que procures no fer-ne cas. L'aire gelat de la nit t'omple els pulmons i et comença a ofegar; saps que hauries d'estar agafant aire pel nas, però no pots, no pots, l'angoixa i el neguit són massa grans, el cor et batega massa de pressa i només aconsegueixes fer entrar l'aire a grans glopades, i ja tens la llengua seca i la gola congelada, tan freda que notes com crema... i el peu... què li passa al teu peu dret?

Para, para! Així no pots córrer! Estàs descalç! Oh no. Has perdut la sabatilla? On és? Ràpid, troba-la! No pots seguir corrent a aquest ritme amb el peu descalç. Toca'l. Està gelat, i moll, i esgarrapat per un parell de llocs. Ara que recuperes l'alè notes el mal que et fa. Molt bé, centra't. La sabatilla. Has de trobar la sabatilla. On és? La veus? Què has de veure, si està tot fosc... Agenolla't un altre cop, a veure si la trobes amb les mans... No, no, aquí només hi ha terra humida, i fulles molles. Aquí...? No, és un tronc, coi! On és? On és la maleïda sabatilla?

Les llàgrimes de desesperació comencen a negar-te els ulls. La sabatilla... No, no ploris, no és moment de somiquejar. En qualsevol moment s'adonarà que has fugit i tornarà a buscar-te... i és molt més

ràpid que tu. Només troba la sabatilla... Ecs! Ecs, no! Què ha estat això que t'ha fregat la mà? Era un escarabat? Un escurçó? Ho has vist, oi? Una ombra negra que t'ha passat per sobre la mà mentre potinejaves la terra, just abans que la retiresis en aquest acte reflex. Per favor, per favor que no fos una serp... I si el terra és ple de serps? O alguna cosa pitjor... I tu descalç!

És igual, deixa estar la sabatilla, hauràs de seguir així, has de sortir d'aquí. Eh! Fes el favor de recompondre't! Aixeca't. Aixeca't, t'he dit! Eixuga't els ulls amb la màniga del pijama i segueix corrent. Cap a... Cap allà? No, per allà has vingut, oi? Per on has vingut?

Et comença a rajar una línia d'aigua pel nas, i l'eixugues també amb la màniga. Fa olor a terra molla.

Per on? Per on has vingut?

És de nit i no pots veure bé cap on hauries de seguir, ja ho sé. No cal que miris enlaire, que no hi trobaràs ni una estrella, ni tampoc la lluna. Ara mateix ho donaries tot ni que fos per un tènue quart minvant, oi? Tot i així, per algun motiu, no és tot negre perquè, encara que molt poc, t'hi veus una mica. Pots distingir ombres i siluetes fosques. No és casualitat. Tant de bo fos tot completament negre, perquè la foscor no té pas res d'esfereïdor. Les ombres, en canvi... a les ombres s'hi amaguen moltes coses.

Ai, no, un altre cop! Aquesta vegada l'animaló t'ha passat per sobre del peu descalç, lliscant repulsivament. Resa perquè sigui un cuc, que fos un cuc... un cuc. Ja estàs tocant el dos d'aquí ara mateix, és igual, la direcció! Vés cap avall, serà més ràpid. Tira, tira, tira! Quanta estona portaves corrent? Quinze minuts, vint? Creus que se n'haurà adonat, ja? Segur que sí, segur que ja ha vist que el que perseguia devia ser un conill o vés a saber què i et deu estar rastrejant. En aquesta foscor no s'hi veuran pas les teves petjades, però no es pot dir que estiguis sent precisament silenciosos... Per què ha de fer tant de soroll, el bosc?

Ostres, i ara què? Això que toques amb el peu és fang? És fastigós, completament repugnant. El peu se t'enfonsa fins al turmell dins la terra molla, fent un soroll que en altres circumstàncies semblaria gracios però que ara mateix només et fa entrar en pànic. I el pitjor no és això; el pitjor és treure'l del fang a cada pas. Treure'l és horrible, lent i costós, perquè la terra no vol desprendre-se'n, l'atrau cap a dins, estirant-te el turmell com si te l'hagués agafat amb unes urpes viscoses i rugoses a la vegada. I si és una trampa perquè t'acabi enxampant? I si el bosc està de part seva? Per un moment, no pots evitar imaginar-te el terra del bosc com una gran teranyina que mira d'immobilitzar-te fins que arribi l'amfitrió, impacient i delerós per posar les mans sobre el seu nou hoste...

No, no pensis això. Mantén-te en moviment; pel que més vulguis, no t'enfonsis en el fang. Vinga, un peu, ara l'altre... així. Ja et pots oblidar

de l'altra sabatilla, ho tens present, oi? Va, és igual, tu segueix, que no t'atrapi. No sembla que estiguis avançant gaire, oi? I si donessis mitja volta i busquessis un altre camí...? No, no, ja has avançat molt, i si ja ets a més de mig camí? No perdís l'avantatge que duus, vinga, vinga, segueix avançant.

Però has de fer molta força, cada vegada més, massa. Les cames et flauegen, els músculs de les cuixes fa estona que es queixen però no pots parar, ara no, encara no. Una mica més, una mica... Uf! El fang es fa cada vegada més espès, i ha arribat un moment que ja no et pots ni moure. Potser ja podries caminar per sobre del fang, si et belluguessis prou de pressa... però ja t'arriba al tou de la cama, i hauràs de fer un esforç...

Ssst!

Oh, oh.

El gruny.

Darrere teu.

Ja s'acosta!

No, no cridis. No facis cas de les llàgrimes que et cauen galtes avall. Agafa aire i aguanta la respiració. Au, ajup-te, fes com si et posessis a quatre grapes i ajuda't amb les mans a sortir del fang. Vinga, que pots... un esforç més... ja has tret el peu esquerre, recolza'l i... el dret, ja està! I ara corre, corre, aprofita la terra dura, que no fa soroll.

Els pantalons del pijama, plens de fang incrustat, se t'enganxen pels turmells i les cames a mesura que avances, cosa que no només resulta extremadament desagradable, sinó que a sobre fa que els pantalons pesin molt més i sigui més difícil seguir el pas. I a sobre has hagut de deixar enrere el calçat, i pots sentir com la sorra, la brutícia i el fang se t'acumulen a sobre les rascades i les ferides que t'has fet als peus, i comencen a penetrar-les, produint un dolor fiblant a les plantes. Aviat s'infectaran. Si te'ls poguessis eixugar amb alguna cosa... Però no importa, no importa, el que importa de veritat és Allò que et segueix.

Ssst!

Fica't darrere aquest arbre i fes mutis. El pots sentir? No, ja no. Recupera l'alè. Aquest silenci deu voler dir que l'has avançat un altre cop, o que també ha parat per veure si et sent ell a tu? No et quedis aquí a esbrinar-ho, aprofita l'avantatge. Va, espolsa't una mica els peus i arrenca a córrer.

No saps ni com tens esma de seguir, oi? Les orelles et xiulen del cansament, notes el palpar del cor fins i tot a la gola; la faringe, glaçada, comença a tancar-se i a produir un xiulet cada vegada que agafes aire, no gaire fort però molt agut, avisant-te que aviat hauràs de parar si no vols perdre el coneixement. Però has de seguir una mica més... una mica més. Tant de bo hi hagués algun lloc per amagar-se una estona que no fos a la intempèrie... Espera, i allò d'allà? Aquella

silueta tan gran i fosca. T'ho sembla a tu o té forma de cabanya? Pot ser que sigui una il·lusió òptica causada pel cansament?

No, no ho és. Quan t'hi acostes veus perfectament que és una cabanya de fusta. Està molt feta malbé pel temps i la humitat, plena d'herbotes que s'enfilen pels llistons de les parets, cosa que fa que es confongui amb la bardissa d'una manera misteriosa i caòtica.

Rodeja-la, hi hauria d'haver una porta. Sí, és aquí. Obre-la, vinga, a què esperes? Oh, està tancada. Vols dir que no es deu haver encallat per la humitat? Mira d'estirar-la amb una mica de força... No, no, és tancada amb baldó. Merda. És clar que... un dels taulons que hi ha per sobre el pany està desclavat. El podries apartar, ficar-hi la mà i descórrer el baldó, oi? D'altra banda... Sí, estàs fugint d'un monstre però... què hi ha, dins la cabanya? Algú l'ha tancada des de dins... Segur que vols ficar-hi el braç?

Sí, sí, necessites seure en algun lloc, i és evident que aquest terra ple del que probablement són escurçons no és una opció. Potser si entres dins i et tanques de nou el monstre es cansarà i farà mitja volta. Potser ni tan sols no veu la cabanya i passa de llarg!

Està bé, doncs, si estàs tan decidit, per què vacil·les tant? Entrar és l'opció més lògica. Agafes el tauló i l'apartes amb la mà esquerra. En acostar-t'hi, sents que en surt una olor molt característica. Una olor semblant a la dels soterranis dels edificis grans i antics, una barreja de pols, brutícia i humitat, però més intensa, com d'alguna cosa podrint-se. Au, va, prou d'imatges mentals, fica el braç pel forat, així.

Durant uns moments interminables, mentre busques a les palpentes el pany amb la mà dreta, l'olor s'intensifica fins que ho omple tot, i de sobte, mentre fas tentines amb el cademat, tems que una urpa espantosa t'engrapi el canell i t'estiri cap a dins per fer-te miques... però no passa. La porta s'obre amb un terrible grinyol donant-te pas a una foscor més absoluta que la de fora. Vas entrant, amb passes vacil·lants, cap a l'interior de la caseta. L'olor ha desaparegut, o bé t'hi has acostumat.

Això és nou. No hi havies vingut a parar mai, aquí. I si...? I si aquest cop no és un somni? Encara recordes aquella vegada que, conscient d'estar somiant, vas deixar que Allò t'atrapés. Als somnis no s'hi pot morir, però hi pots sentir qualsevol cosa. I el dolor... el dolor va ser real. I vas pensar que allò era pitjor que la mort, i que per aquest motiu havies de fugir, d'amagar-te, de castigar els teus músculs, de fer qualsevol cosa per tal que no t'atrapés. Però aquesta vegada... i si és veritat? El dolor del pit, del cor palpitant, de les ferides als peus, dels pulmons glaçats... tot sembla massa real. I aquesta caseta... no hi havies estat mai, en aquesta caseta.

Com que vas caminant amb els braços estirats per no xocar contra res, notes que just davant teu hi ha una taula. Sí. La fusta està humida i clivellada, com la resta de la casa. Per sobre, està coberta d'una gruixuda

capa de pols. Estàs xop i calat fins als ossos, les mans et tremolen del fred que fa. Busca alguna cosa per protegir-te, corre, algun ganivet, potser, o una pala gran i contundent. Hi ha sort? No. Però què és això? Aquesta capseta petita... a veure... sí, això són llumins! Esperem que no estiguin massa humits. Prova'n un, vinga. Agafa'l, així, i rasca'l amb el lateral de la capsa, a veure si pots trobar alguna cosa d'utilitat. No! L'has llençat a terra! No siguis sapastre i mira de controlar el pols. Deixa estar el que ha caigut a terra i agafa'n un altre. Centra't en encendre'l. Vinga, frega'l. Un altre cop. Un altre cop. Ara!

Quan la flama apareix, per uns segons l'únic que pots veure és una engegadora llum blanca i groga, i has de parpellejar una mica mentre el llumí petarrelleja entre els teus dits. A poc a poc van apareixent siluetes, i es transformen en ombres tenebroses que provoca la flama titil·lant.

La caseta té una sola habitació, i només tens temps de fixar-te en un taula amb cadires apilonades al damunt plenes de teranyines, perquè... Au! Et cremes els dits i has de deixar anar el llumí, que s'apaga tan bon punt toca el terra. Això ha fet mal. Està bé, encén-ne un altre. No t'atabalis, que n'hi ha uns quants; tu mira de buscar una arma.

Després d'uns quants intents, el segon llumí s'encén. Alça'l, per poder veure l'habitació, encara que sigui amb els ulls aclucats com els tens. Ostres, aquestes obres... són gegantines. S'arremolinen parets amunt, fins arribar al sostre, fent un efecte de bosc encantat força semblant al que es pot veure a través d'aquella finest... Oh no!

Aquest cop llances el misto a terra de l'ensurt. Alguna cosa ha passat per davant de la finestra! No ha estat imaginació teva, oi que no? Ho has vist. Has vist com una silueta grossa i fosca travessava la finestra de la caseta...

T'enretires caminant cap enrere fent tentines, sense ni tan sols ser capaç de deixar anar l'aire que has pres, i xoques amb la taula d'on has agafat els llumins. El cop produeix un rebombori i fa que algun dels objectes de sobre la taula caiguin a terra. Aleshores, quan estàs tan atemorit que comences a notar com la sang se t'està glaçant dins les venes, una música metàl·lica comença a sonar tètricament.

Na na na na na naaaa...

El que ha caigut és una capseta de música. La cançó de bressol et perfora les orelles i t'arriba al cervell i comença a desencadenar totes les pors que has tingut mai, i les que tindràs, i que podries arribar a tenir, totes les pors en una de sola.

... na na na na na naaaa...

Tens por. De tot. Del monstre, de les serps, de la foscor, de les rates, de les aranyes —milers i milers d'aranyes—, de les joguines macabres que assassinen a la nit, de les abduccions dels alienígenes, de les guerres nuclears, de les onades, d'ofegar-te al mar, de les malalties terminals,

de les alçades, dels avions, de les habitacions tancades, dels espais petits, de les multituds, de la falta d'aire, de les agulles, del dentista, del foc, de les pistoles, de les bombes, del vudú, dels somnis, dels fantasmes, de l'home del sac, de fer-se vell, de la mort, dels sarcòfags, de la sang, de la cosa que hi ha darrere les cortines, dels gossos grans, dels ganivets, de morir cremat, dels ovis, dels dracs, dels verins, de l'autoritat, de la tortura, del dolor, del dolor, del dolor d'estar jaient a terra mentre et fan mal intentant protegir-te el cap fins que et quedes inconscient i ja no et pots protegir més...

... na na na na na naaaa...

No! No! Torna, si us plau, no entris en pànic! No et pot trobar, encara que sigui pels voltants, recordes? Has entrat a la caseta i has tancat amb el baldó, i ara et pots amagar... Perquè has tancat amb el baldó, oi? Ho has fet? Has entrat i has passat el baldó? No te'n deus haver oblidat!

Els llumins! Encén un altre llumí, a veure si...

... na naaa na naaa...

I aleshores notes la seva presència darrere teu, al lllindar de la porta. El seu hàlit podrit inunda l'aire de la cabanya i et deixa petrificat on ets, d'esquena a ell.

No miris, si us plau, no miris enrere, t'ho prego, no ho facis... No...

I darrere teu, un grinyol i una porta que es tanca. El corrent d'aire que genera apaga el llumí que encara aguantas amb dits tremolosos. S'acaba la corda de la capseta, i la música s'extingeix.

... na naaa.

I l'últim que s'il·lumina és el teu gest de terror abans que comencin els crits.

Segon Premi Grup E
Aina Gallemí Pérez
Argentona

ELAIN

Havia sentit les característiques i apressades passes del petit Asha acostant-se des de lluny i vaig obrir els ulls per veure'l arribar. Tan bon punt el vaig entrellucar vaig reparar immediatament i inevitable en el pergami que duia mig arrugat entre els dits d'estrènyer-lo fort perquè no caigués. Veient la cara contreta que duia, i no només a causa de l'esforç de creuar el bosc corrent des del poblat per venir-me a buscar, vaig saber que el meu entrenament avui acabaria abans del previst. Amb la mà que tenia al terra em vaig impulsar cap endarrere per aterrar amb els peus. Vaig haver de prendre'm uns segons perquè la sang em baixés del cap. Fer la vertical amb un sol braç era un exercici a considerar: requeria una força i un equilibri importants, però, tot i que amb el temps es convertia també en un exercici de meditació –com a mínim quan el començaves a dominar–, també presentava l'inconvenient que quan baixava la sang al cap podia causar més d'un mareig. Quan vaig sentir-me prou centrada vaig relaxar la postura per rebre l'Asha, que en aquells moments ja havia arribat fins on era jo, i poder concentrar-me en el que havia de dir.

–Hola, Elain. M'envia el Mestre. Té. Llegeix-ho, és urgent –va dir entre paraules entretallades per la falta d'aire.

Vaig agafar el pergami i el vaig desembolicar. La cal·ligrafia era magnífica; contrastava amb les noves que portava. Quan vaig haver arribat al punt final el pergami es va arrugar més –sí és que això era possible– entre les meves mans. Li vaig preguntar a l'Asha on era el Mestre i quan m'ho va haver indicat el vaig deixar enrere en una carrera desenfrenada cap a la Taverna del Roure Escapçat. A mesura que deixava enrere el bosc per arribar als afores d'Annhuk o, com l'havia sentit anomenar alguna vegada que em colava per la cort, la Ciutat dels Cucus en honor a l'heterogeni grup de lladres, sicaris, putes, estafadors i pirates que acollia, vaig sentir les llàgrimes que em queien galtes avall.

Feia tant de temps que no plorava que al principi em vaig pensar que ploria. En reconèixer la salabror de les llàgrimes als llavis em vaig posar més trista encara i més llàgrimes es van despendre dels ulls. Esperava que quan arribés a la taverna m'haurien passat les ganes de plorar, però em vaig haver de mossegar els llavis per tal de recuperar les formes.

El Mestre era el meu senyor, igual que el d'en Kobo. Al Kobo, l'havia trobat de petit mentre s'amagava a l'habitació d'una taverna. Durant la nit que s'hi havia estat per descansar, havien assassinat un dels homes que formaven la comitiva del Mestre. En saber-ho va organitzar una batuda i al cap de res d'haver-la iniciat van trobar el nen amagat i ple de sang. Els homes del Mestre havien proposat matar-lo de desenes de maneres diferents per tal de compensar el greuge, però quan el Mestre li va preguntar per què l'havia mort i, el que era més important, com se n'havia sortit contra un home entrenat, en Kobo li va contestar que l'home li havia intentat robar un crostó de pa i que en fer-ho s'havia confiat i se li havia acostat massa en un excés de confiança. Aleshores en Kobo li havia pres el punyal del cinturó i l'havia degollat per pur instint. El Mestre va decidir que en Doloron, l'home mort, s'havia buscat la sort en un gest absurd i, enlloc de castigar el noi, el va premiar amb l'oferiment d'anar amb ell com a aprenent de sicari. L'instint de supervivència era una cosa difícil de trobar.

En el meu cas vaig ser jo qui va demanar de formar part de la seva companyia. La meua família havia estat assassinada per un grup de soldats que s'havien pres més llibertats de les que els pertocaven. Havien violat la mare i la germana davant del meu pare i del meu germà. A mi, com que era massa petita, m'havien tancat dins la casa i li havien calat foc. Des de darrere les fustes, que havien començat a cremar terriblement ràpid i desprenien un fum negre i espès, podia sentir els crits de la meua família. Em vaig arraulir contra una paret i vaig esperar que Déu em vingués a buscar, però no va venir. Abans, les flames van consumir una biga que en caure va ensorrar mitja paret. En veure el forat vaig escolar-m'hi i vaig córrer cap al bosc. En fer-ho m'havia cremat l'espatlla, però no vaig aturar-me ni tan sols per apagar les flames que se m'havien enganxat. Sabia perfectament que si els soldats em tornaven a veure em matarien sense pensar-s'ho dues vegades. Cert és que era petita, però la mare s'havia preocupat molt de fer-nos entendre que si mai passava res ens havíem de preocupar de salvar la pell. Sembla ser que tothom es va pensar que o bé m'havia mort entre les flames o bé m'havia mort en caure el mur. El fet és que ningú em va perseguir.

Vaig passar la nit entre els arbres del bosc i no em vaig atrevir a apropar-me al que havia estat casa meua fins l'endemà quan va despuntar el sol. Si alguna cosa sabia sobre els soldats és que eren impacients i que un cop donaven la feina per acabada corrien per trobar un llit on descansar, així que no me'ls creuaria. A vegades penso que no hi hauria d'haver tornat. Només m'hi esperaven els cadàvers dels pares i els germans esquarterats, escampats per terra i mig rosegats per algun animal que s'havia servit un banquet durant la nit. Aquell dia vaig plorar totes les llàgrimes que em quedaven —fins avui no

n'havia tornat a vessar cap—, buidant amb cada petita gota, cada bri de sentiments trencats que em quedaven.

Quan vaig abandonar la meva antiga llar era una criatura en pena que no sentia res. No sabia què fer, viure significava menjar i amagar-me, i dormir tan poc com fos possible per no somiar.

Un dia, mentre intentava aixopugar-me de la pluja vaig amagar-me en els estables d'una taverna ronyosa. Per desgràcia meva, l'amo de la casa em va trobar. Em trobava massa dèbil com per intentar defensar-me o fugir i l'home em va apallissar brutalment. No vaig plorar, però la ràbia em va omplir amb una onada que ni el dic més potent hauria pogut parar i vaig decidir que mai més ningú em faria mal pel fet de no poder-me defensar. Dos mesos més tard vaig arribar a Annhuk, la ciutat dels cucs, i vaig trobar el Mestre. Em va refusar des de bon principi, però no vaig desistir i al cap de dos mesos em va acceptar per tossuda després de la demanda diària perquè m'ensenyés a pegar.

Els entrenaments van ser brutals. No estava sola, hi havia un altre noi a qui deien Kobo que no feia gaire més que jo que entrenava. Tots dos apreníem ràpid. Ell mostrava una capacitat d'anticipació impressionant als moviments dels seus adversaris, tanmateix li faltava disciplina i no millorava a la velocitat amb què ho feia jo, per això aviat vaig haver arribat al seu nivell. A més, era una persona confiada, no per arrogància sinó perquè era feliç, despreocupadament alegre i entusiasta. A mi em movia un desig irrefrenable d'aprendre a defensar-me. No volia saber lluitar per poder matar sinó perquè no em matessin a mi. Volia viure malgrat la meva vida només fos supervivència.

Amb el temps, tant en Kobo, malgrat la seva despreocupació, com jo, vam convertir-nos en dos dels millors lluitadors del Mestre. Entrenàvem gairebé cada dia junts i vam acabar fent-nos molt més que amics. Lluitar cada dia l'un contra l'altra s'havia convertit en un joc emocionant, i quan amb l'adolescència les hormones hi van prendre part, el joc es va traslladar fora de les arenes d'entrenament.

Ara, però, en Kobo era mort i jo tornava a estar sola. El noi que m'havia tornat part de la il·lusió per la vida l'havia abandonada abans que pogués ensenyar-me a viure de veritat.

—Com? —vaig aconseguir de dir.

—Va fracassar en la missió.

—Quina?

—Ja saps quina —el Mestre em va mirar amb expressió cansada. No m'ho podia creure. Aquella missió me l'havia ofert a mi abans i m'hi havia negat perquè el risc que suposava era ridícul. Quan li vaig dir em va contestar:

—Ens oferien massa diners com per negar-nos-hi i li vaig haver d'oferir a l'únic que et podia substituir.

Va ser com un cop de puny a l'estómac. De cop i volta m'adonava

que els sicaris no érem més que peces prescindibles d'una partida que no controlàvem ni enteníem. Però que amb en Kobo no hauria actuat diferent... Sempre havia pensat que, malgrat que a mi em mostrés afecte només com una forma grotesca d'orgull vers una arma potent, en Kobo havia aconseguit fer-se un lloc al seu cor amb la rialla característica que sempre l'acompanyava. Ara, però, veia com n'havia estat, d'equivocada, perquè el Mestre tenia el cor ben podrit.

—Substituir-me? Ningú em pot substituir i molt menys ell! Era bo, però era massa confiat per aquesta feina—.

No l'hauria d'haver escridassat i menys en públic, i m'ho va fer notar. Em va creuar la cara amb força, el cap em va ressonar i el regust de ferro em va indicar que m'havia mossegat la llengua.

—Sabies que no se'n sortiria —vaig lamentar resignada.

—Hauries d'haver acceptat; si ha mort ha estat per culpa de la teva arrogància.

—Arrogància —vaig repetir escopint la paraula—. Precisament per falta d'arrogància no vaig acceptar.

Vaig abandonar la taverna ignorant la seva ordre d'aturar-me, amb la sensació que havia trencat la promesa que m'havia fet feia tant de temps: m'havien fet mal per no saber-me defensar, però ara que en Kobo formava part de mi, hauria d'haver caigut sota la meva protecció.

Em vaig perdre entre els arbres del bosc amb la intenció de no ser trobada. El Mestre enviaria algú a buscar-me, però ningú es coneixia aquell tros de bosc com jo. Tenia un garbuix de pensaments al cap i no sabia ni cap on anar ni què fer. Vaig donar voltes entre arbres coberts de molsa sense seguir cap direcció en concret. Vaig creuar rierols i vaig travessar turons coberts d'herba. Només sabia que de mica en mica escalava més i més en la cada vegada més escarpada pendent de la muntanya fins que, de cop i volta, en travessar dos matolls que no em volien deixar passar vaig trobar-me dreta a la vora d'un barranc. Vaig frenar bruscament, una pedra de sota la sabata va relliscar i jo amb ella. Quan vaig caure no em vaig aixecar de terra sinó que em vaig arraulir fent-me una pilota i davant d'una posta de sol com mai n'havia vist cap, vaig plorar per enèsima vegada aquell dia.

Quan em vaig despertar la nit era fosca al meu voltant. La Lluna brillava no massa alta en el cel, així que només devia fer un parell d'hores que m'havia quedat adormida. Les estrelles semblaven espurnes que dansaven davant d'un taló de blau vellutat. Era bonic. Vaig aixecar-me amb la visió rutilant de les estrelles gravada a la nineta i amb una calma que fregava la pau al meu interior. Aquest estat, però, no es devia a la bellesa de la nit tancada; es devia al fet que m'havia llevat amb una resolució. Havia decidit prendre venjança.

Amb el despuntar del sol havia deixat el bosc enrere i a mig matí ja estava arribant a la ciutat. Tant la taverna com el bosc circumdant

estaven prou pròxims a Annhuk, però havia decidit no córrer, ja que la venjança, com és sabut, és un plat que se serveix millor fred, les presses no li fan cap favor. A diferència del dia anterior al vespre, ara sí que sabia cap on em dirigia. Dels nombrosos bordells que poblaven la ciutat com bolets la muntanya, la Casa de les Papallones era, amb diferència, la més ben considerada. Tot home —o dona— que pogués permetre-s'ho, hi havia acudit alguna vegada. A la Casa de les Papallones un no hi trobava sexe a canvi de diners, el que allà es comprava era poder fer realitat tots els somnis terrenals que un pogués tenir. Les dames i els galants de companyia que hi treballaven eren persones capaces de satisfer qualsevol necessitat o desig del client, en la màxima privacitat.

Tanmateix, el que m'ocupava en un lloc com aquell no era una demanda de plaer sinó una demanda perquè em donessin feina.

La dona que regentava el local era una dona vella que en algun moment, ja feia molt, hauria resultat bonica a la vista però que ara lluïa una pell arrugada i escolorida pels centenars de maquillatges que li havien cobert el rostre quan ella mateixa era una noia de plaer. Va ser ella qui em va rebre amb un somriure radiant només creuar la porta de fusta pintada de vermell que tancava el bordell.

—Benvinguda, criatura. Què t'ha dut fins aquí?

—Senyora, vull parlar-li en privat.

—No hi ha prou intimitat, aquí? —va dir amb un somriure menys alegre, recelosa de deixar la porta sense vigilància.

—Em temo que no —en veure que no la convenceria m'hi vaig apropar una mica més—. És relatiu a certa comanda que vau fer ara farà un mes i que encara no heu vist satisfeta—. En veure que no m'entenia vaig afegir: —El Mestre...

—Calla —va tallar veloç com el llamp en entendre què li insinuava—. Vine amb mi.

Va agafar-me el braç amb una força que no li hauria atribuït i em va dirigir entre sedes penjants, tapissos provocadors i coixins emplomats, cap a una cambra, la porta de la qual es trobava mig amagada per una tela vellutada de color carmesí. Es va arromangar la màniga i en va treure, d'una butxaca secreta, una petita clau de ferro que va fer lliscar pel pany. La va obrir i m'hi va fer entrar. Quan ella també va ser a dins, va tornar a tancar la porta amb clau. M'esperava que fos una de les habitacions destinades a satisfer la clientela, tanmateix, era una habitació ben il·luminada amb espelmes, de parets entapissades de colors clars, i un llit per a una sola persona. Un tocador de fusta fosca, un bagul amb vestits cars i una flaire de perfum li donaven un toc refinadament femení.

—Parla —va dir la vella, que no volia perdre el temps.

—L'assassí que s'havia d'encarregar del lord ha fracassat. Ahir ens va arribar la notícia de la seva mort. Jo el substituiré.

—Tu ets l'Elain, et conec. Tothom coneix l'assassina del Mestre. El que no saben és que ets una covarda. Ja sé que et vas negar a matar-lo malgrat que el nostre encàrrec era concretament per a tu. Per què vols encarregar-te'n ara?

—Perquè reconec el meu error. Pensava que seria impossible complir l'encàrrec però anava errada.

—Elain, ambdues som dones avesades a reconèixer la mentida, així que si no vols que et faci fora ara mateix m'hauràs de dir la veritat.

—Apreciava el sicari que va morir en la missió.

—Ah, es tracta de l'amant. Així doncs vols venjança. Què hi tinc a veure, jo?

—Tu vas ser qui va demanar els meus serveis per tal d'acabar amb el Senyor de les terres. Pega a les teves noies i et fa perdre els diners: ningú vol una puta amb un morat o una cicatriu. Recordo per què volies acabar amb el vell. Ara vull saber si encara vols enviar-lo a fer xixines. El que t'ofereixo és que em proporcionis la manera d'apropar-me al lord perquè pugui fer la feina que les dues volem que faci.

—Interessant. El problema, però, és que vols venjança i quan els sentiments interfereixen en la feina, i ho dic per experiència, les coses no surten bé.

—Deixa que t'expliqui el pla que tinc. Quan acabi, si em dius que no, no insistiré però escolta'm abans de respondre—. La vella s'hi va mostrar d'acord. Li vaig explicar el pla, dels més senzills que havia ideat mai, de manera sintètica i clara per tal que m'entengués i que no semblés complicat. Després de la breu explicació es va fer un silenci dens mentre les neurones de la dona feien connexions a tota velocitat.

—Faré que el rumor s'estengui i li diré a una noia que es faci càrrec de tu fins que arribi el moment. Dubto que sàpigues comportar-te com una concubina però no estic disposada que una de les meves noies faci la teva feina. Jo mateixa m'encarregaré que aprenguis el protocol necessari per semblar una puta com Déu mana. Espera't aquí i no toquis res.

La vella va sortir i em va deixar sola. Al cap de cinc minuts una noia molt més jove, fins i tot més jove que jo, va venir a buscar-me amb un vestit de seda verda als braços. En veure'm, però, va fer una ganyota de disgust i abans fins i tot de presentar-se va sentenciar:

—Necessitaràs un bany.

La Kajura —que així era com es deia la noia— em va guiar fins al tercer pis de la casa, on vivien les treballadores del local. En entrar al dormitori una desena de mirades indiscretas em va escortar fins que ens vam amagar rere el plafó que separava l'habitació del bany. El meu nom corria ja pels llavis de les propietàries dels ulls inquisidors i els murmuris de sorpresa i les rialletes sornegueres participaven del xivarri per igual.

Ignorant el rebombori que havíem causat, la Kajura em va mirar i em va ordenar que em despullés als peus de la banyera. Li vaig fer cas de mala gana.

Quan em vaig haver quedat tal i com havia arribat al món, no em va deixar entrar a l'aigua fins que no em va haver analitzat el cos a fons. Em va agafar les mans i em va rascar la ronya dels dits, em va estirar els cabells i em va fer obrir la boca per mirar-me les dents.

—Per sort tens la boca bé i no hi ha massa dents corcades. Els cabells i les mans són un desastre. No et prometo res, però quan hagi acabat amb tu potser podràs passar per una de les Papallones. A l'aigua.

Durant el tractament no em vaig queixar ni un moment, ni per l'aigua gèlida, ni pel fregall aspre, ni per les tisorades que em va llançar a les grenyes ni tampoc per l'ungüent espantós amb què em va untar les mans. Em va fer emprovar una desena de vestits, ja que el primer que havia baixat mostrava la cicatriu de la cremada que m'havia fet en fugir de la casa en flames quan era petita. Va renegar amb un vocabulari que a ningú se li hauria acudit d'anomenar delicat, però va tenir el tacte de no preguntar.

Finalment, quan va haver acabat amb mi —tal com havia dit ella— he d'admetre que estava irreconeixible. Cert és que s'havia fet de nit durant el procés, però el temps invertit havia valgut la pena. Quan vaig mirar el meu reflex sobre la superfície brunyida d'una planxa de metall no em podia creure que fos jo. Em vaig girar cap a la Kajura i li vaig donar les gràcies tan sincerament com en vaig ser capaç. Els cabells, en una mitja melena pentinada amb suavitat, m'emmarcaven el rostre maquillat amb mà experta per tal que les cicatrius i les taques no fossin ni tan sols apreciables. Un vestit de sedes verdes i translúcides jugaven amb les meves corbes i els reflexes de les espelmes a fet i amagar.

Aleshores la Kajura va enviar una mossa a buscar la mestressa. Quan va arribar va felicitar la seva empleada i li va dir que ja podia començar el seu torn al pis de baix. La vella em va demanar que l'acompanyés. Encara no havia fet dues passes, que amb un ventall que s'havia tret de dins la màniga —quantes coses hi cabien, allà?— amb un moviment que semblava més una ràfega de vent que un gest, em va colpejar el front. Bocabadada me la vaig mirar sense comprendre.

—Les dames de companyia caminen sense arrossegar els peus, amb les espatlles alçades, el rostre lleugerament abaixat i les mans creuades davant la falda.

Aquesta seria la primera de moltes lliçons que vaig haver d'aprendre en temps rècord, ja que l'endemà a la nit havia de ser presentada en societat.

El vespre del dia següent va arribar massa aviat pel meu gust. No em sentia preparada per fer el paper de prostituta. El dia anterior i tot aquest l'havia dedicat a aprendre com comportar-me com una dona

delicada i apetitosa però tot i així tenia la sensació que faria alguna cosa malament i que ho enviaria tot a pastar fang.

Per sort la vella m'havia dit que tot i que em presentaria com la seva nova puta, només deixaria que els homes em veiessin però no que em contractessin si és que cap d'ells era tan cec com per demanar-ho. No havia acabat de baixar les escales amb les gales de seda fins al primer pis, però, que la vella, que ja feia estona que corria per baix, em va venir a buscar.

Em va agafar pel braç i em va fer inclinar per poder-la sentir bé —li treia més d'un cap. A cau d'orella em va dir:

—T'ha enviat a buscar. No esperava que fos tan aviat, sobretot havent fet córrer el rumor ahir al matí. Els patges diuen que porta l'ensurt a sobre des que abans d'ahir van intentar matar-lo i que necessita alleugerir la tensió, així que quan ha sentit que havia arribat una dama de bellesa incomparable provinent de l'est no ha volgut esperar per conèixer-te. Els he dit que t'he de preparar per tal honor, així que vine.

Després de tant de temps invertit en arreglar-me, que ara em tornessin a despullar em va fer sentir una mica de pena, però era necessari. Em van cobrir el cos amb un unguent que feia una olor sincerament repugnant. A mesura que s'absorbia, però, anava perdent la ferum fins que va deixar de fer olor.

La vella em va clavar els ulls i em va dir:

—Ni se t'acudeixi ficar-te les mans a la boca. Pensa que la més mínima quantitat d'unguent que ingereixis resultarà mortal. Un cop s'hagi acabat tot t'hauràs de rentar a consciència i durant una setmana és recomanable que evitis tocar-te la cara amb les mans o amb qualsevol altra part del cos. Ho entens?

—Sí. Gràcies.

—No cal que les donis, però per l'amor de Déu, venja't.

—Ho faré.

Vaig arribar a la casa del Senyor dins d'una llitera de mà. Mai havia viatjat en palanquí i no em feia el pes, però mentre estigués amagada per les cortines tenia la garantia que no ho enviaria tot a rodar.

La casa era immensa, molt més gran que el bordell, que ja era de dimensions considerables. Per entrar-hi havies de pujar unes escalinates polides per les passes que desenes de servents feien i desfeien cada dia. Quan vam entrar al rebedor l'escuder del meu objectiu m'hi esperava. Em va saludar amb una reverència i em va demanar que el seguis. Em va conduir sense presses per passadissos que anaven a morir en d'altres fins que vam arribar a la cambra del lord. Els passadissos no eren els principals. Malgrat que tothom conegués els seus llibertinatges, l'home no en presumia sinó que preferia seguir actuant com si tot fos un gran secret.

El vell m'esperava assegut davant del foc. Abans que me'n pogués adonar, el patge m'havia deixat sola amb ell. L'home es va aixecar i

se'm va apropar. Em va fitar el rostre decidint si era del seu gust o no. Sembla ser que complia els requisits. Aleshores, sense previ avís, em va posar les mans sobre la cintura i em va atreure cap a ell per fer-me un petó als llavis. El meu primer instint va ser mossegar-li la llengua mentre li trencava els canells, però em vaig saber controlar a temps i, clavant-me les ungles a la carn, vaig poder controlar una arcada mentre tenia la seva llengua dins la meva gola.

Moltes vegades, quan m'assignaven un objectiu atractiu me'l tirava abans de matar-lo. Era divertit i excitant, i si més no, moria amb un somriure recent als llavis. A aquest vell, però, no m'hi hauria ni apropiat. Sense tenir en compte que sabia que pegava a les dones, era un home baixet i gras amb quatre cabells fins i escardalencs que es pentinava de costat per tal d'intentar amagar la calvicie incipient. Quan va desfer-me el llaç de la túnica vaig preguntar-me si no m'hauria equivocat en intentar venjar-me, perquè ara no estava segura que fos capaç d'aguantar allò massa estona.

Va despullar-me amb dits maldestres i apressats i un cop em va tenir nua em va començar a grapejar. Em va agafar els pits i em va pessigar dolorosament els mugrons. Aleshores va resseguir-me l'esquena amb un dit i va acabar engrapant-me les natges. Aleshores, amb dos dits va intentar excitar-me fregant-me el sexe com si fos la llàntia d'Aladí. Intentava excitar-me però només aconseguia fer-me sentir més repugnància cada vegada. Li tornava els petons i els gestos amb eficiència, no amb passió. En notar-ho, va agafar-me pel coll i em va dir entre dents ennegrides:

—Val més que ho facis millor.

Vaig intentar-ho però no va millorar massa. Va agafar-me per l'espatlla i em va empènyer cap al llit. Tombada d'esquena se'm va pujar a sobre i es va ficar una de les meves tetes a la boca.

Vaig somriure, satisfeta per primera vegada des que havia entrat. El verí amb què m'havia cobert no tardaria en fer efecte. Els guàrdies vigilaven que ningú portés armes en presència del lord, però no el verí amb què m'havia untat, que era indetectable. Només era perillós si l'ingeries i resultava inodor i incolor un cop sec.

No va tardar ni cinc minuts en caure rodó. En dono gràcies, perquè començava a demanar-me que el masturbés. Un altre avantatge és que no matava immediatament sinó que adormia la víctima i al cap d'una estona li aturava el cor.

Un cop adormit, vaig aixecar-me i em vaig vestir tan bé com en vaig saber. Al cap d'un temps raonable vaig sortir de l'habitació i vaig dir als guardes que el Senyor s'havia adormit i que els meu serveis havien acabat. El patge, silenciós, va entrar a veure com estava el senyor i va sortir confirmant que dormia. El nen, aleshores em va escortar fins al palanquí i vaig tornar cap a la casa de les Papallones.

L'endemà vaig abandonar la casa amb una bossa de diners cenyida al cinturó i una bona amirat amb la vella del bordell. Vaig sortir de la ciutat i vaig dirigir-me cap a la taverna on segur que m'hi esperaria el Mestre.

Quan hi vaig arribar vaig demanar al Mestre que parlés amb mi en privat. Un cop segura que podia parlar amb total llibertat em vaig desenganxar el sac de plata del cinturó i li vaig deixar sobre la taula.

—Què és això?

—Si ho he comptat bé, és tot el que et devia. És una remuneració pels diners que has invertit en mi i els diners que hauries guanyat amb mi durant un any sencer. Vull saldar el deute amb tu, vull marxar i deixar de formar part de la teva organització.

—I això?

—Els diners, vols dir?

—No. Entenc que aquests diners els has tret de la Casa de les Papallones. Avui tothom en parla: el lord ha mort mentre dormia durant la matinada. Brillant. El que vull saber és per què vols separar-te de nosaltres. Recordo quan eres una mocosa que només volia aprendre a lluitar. Per què vols abandonar-nos?

—No és per tu o pels companys. És per mi. Necessito viure lluny de tot això.

Si us plau, em donaràs permís perquè ho pugui fer sense haver de vigilar si em vénen per l'esquena amb la intenció de matar-me?

—Te'n dono la paraula. Si ara m'enfrontés amb tu, moriries, però t'emportaries massa gent pel camí. Vés.

—Gràcies.

Quan vaig sortir em vaig acomiadar en silenci. Aquella seria l'última vegada que m'haurien de veure les proximitats d'Annhuk.

Primer Premi Grup F
David Puig Ferrer
Arenys de Mar

VAIG NÉIXER DE LA PLUJA I EL VENT

Un home camina per l'espigó. Les seves passes són tranquil·les, la seva respiració és pausada, la seva ment està serena. L'home llança un esguard tendre vers el mar. Un torrent agitat de pensament irromp en la seva ànima amb la contundència de la pedra que esberla la superfície d'un estany en calma.

Una barreja de records incòmodes i incertes expectatives assalten l'ànim de l'home, que agita el cap com per desfer-se'n. Com que no ho aconsegueix decideix de foragitar els núvols que s'atansen al seu horitzó fent el que el refrany recomana en aquests casos: cantar. L'home xiula una melodia improvisada.

Unes quantes notes, agudes i força dissonants, sorgeixen dels llavis de l'home melangiós. Queden surant en l'aire, com sostingudes per una força invisible. L'home somriu davant la seva improvisació musical. Mai sabrà quin és l'abast veritable d'un acte tan quotidià i aparentment mancat de transcendència.

Poc podia imaginar aquell humà solitari que els seus llavis havien infantat un nou habitant del vent. Poc sabia aquell humà que la seva gola havia fet de caixa de ressonància dels seus anhels. I poc sabia que la seva boca serviria de trampolí per a una vida tan breu com un sospir. Vaig néixer de forma inesperada una tarda ventosa del mes d'abril.

Vaig néixer de la pluja i el vent, de la mar i la sorra, d'unes passes esmorteïdes a la riba del Mediterrani, de l'olor de peix i aigua salada. La meua carn es va amarar de calitja i el meu esquelet es va barrejar amb els crits de les gavines i el repic d'un campanar proper.

Se'm podria endevinar una tonada ambigua, amb tocs de cert llanguiment propi de tota xiulada, i amb un acabament anhelant, com de mà estesa, com de mirada suplicant. Durant els meus primers instants de vida, unes oïdes alienes segurament m'haurien percebut com una melodia singular, melangiosa i intrèpida alhora.

Recordo aquells primigenis moments d'existència. Rere els meus ulls invisibles es reflectia la promesa d'una tempesta. Volia cavalcar damunt els trons, eterna percussió de la natura, i passejar pel cel tot caçant notes de pluja, petites o grans, solitàries o formant eixams, bé

subtils i coloristes, bé arrauxades i eixordadores. Desitjava fondre el meu cos prim i recargolat de xiulet en les giragonses capritxoses del vent. Volia acompanyar el mar en el seu etern vaivé i besar amb suau cadència l'arena de la riba, volia aliar-me amb l'incansable batec de les onades contra les pedres de l'espigó. Massa coses de cop per a un esperit tan tendre i tan breu.

Amb un instant desenganxat dels llavis que m'havien xiulat n'hi va haver prou perquè la por em fes recular. Com més m'allunyava més sentia que la meua nau no tenia més timó que els capricis del vent. De seguida vaig entendre que probablement moriria a la deriva, desintegrat, amb les meves peces disperses formant part d'un esquelet irreconeixible.

Vaig quedar suspès en l'aire, lluitant contra els elements per continuar existint, encara que només fos un instant. Vaig mirar enrere per redescobrir l'home que m'havia creat. La meua mirada va cartografiar cada racó del seu rostre i de l'ànima que batejava al seu darrere abans de desaparèixer engolit per la fressa del vent i el mar.

L'home de l'espigó observa com la melodia improvisada del seu xiulet desapareix en la tarda ventosa del mes d'abril que fa de teló de fons al seu passeig. Respira profundament i convençut de l'efecte terapèutic del xiulet, repeteix la tonada amb més alegria i intensitat que la primera vegada.

Les notes que formaven el meu dispers esquelet foren rescatades de l'estómac del vent com la nau desballestada que és arrabassada als rigors del mar per un capità nostàlgic. Vaig tornar a les drassanes per ser reconstruït i millorat.

Una vegada recuperat, vaig ser catapultat de nou cap al cel de plom i acer, cap a l'aire humit, cap a un horitzó incert però ara inesperadament proper. En la meua nova forma i carregat de confiança em vaig fer definitivament a la mar sense por i sense mirar enrere.

Em vaig deixar gronxar per l'oratge, gaudint del moment, sentint com m'hi barrejava, com m'hi submergia per tornar a emergir-ne un instant després. El meu cos melòdic va ballar amb la resta de sons de la platja fins que vaig sentir la necessitat de tornar a terra, d'atracar en el port d'una altra ànima humana, de conèixer un nou continent.

Vaig buscar un nou corrent que em pogués apropar a altres humans. Un so estrany, greu i intermitent va prendre cos en el vent. La curiositat va fer que cavalqués en el nou element sonor. Ja havia trobat la ratxada propícia.

Un gos borda excitat mentre corre damunt la sorra freda i humida. L'animal persegueix amb la mirada el pal llançat per una noia de llargs cabells castanys.

La noia, de semblant amoïnada, es decanta delicadament els cabells de damunt l'orella. El gos, de tarannà inquiet, s'atura un instant i alça una orella sorprès. El vent apropa a humà i animal els retalls d'una breu melodia xiulada per un home solitari que és dalt de l'espigó.

El gos escolta un instant, jutja prescindible el nou so, el foragita amb un enèrgic moviment de cap i continua corrent per la platja. La noia esbossa un somriure i mig acluca els ulls per destriar les notes del xiulet de la resta de sons de la platja.

Vaig descendir del gris firmament i vaig apropar-me a una mena de cavitat negra i peluda. Vaig decidir passar de llarg intuïnt que molt a prop hi hauria un destí molt més suggeridor. I no em vaig equivocar. Una noia de llargs cabells castanys va somriure en sentir propera la meua melòdica presència. M'hi vaig atansar decidit a desembarcar-hi.

Abans de besar terra, vaig navegar amb lentitud al voltant del nou continent, tot acaronyant-ne la costa per anar-me fent amb el relleu. Vaig quedar atrapat per l'exuberància del nou paradís humà i seguint el camí que em marcaven els seus cabells vaig deixar-me caure en el petit i delicat port de suavitat de la seva orella.

Ella em va obrir la porta de la seva ànima i jo, com no podia ser d'altra manera, hi vaig atracar la meua nau. Voldria haver-m'hi fet present per la mirada, haver passat a través dels seus ulls, dues llacunes de verd intens i profund. Voldria haver amoixat els seus llavis entreoberts i deixar-me caure en el seu trampolí de paraules. Voldria haver lliscat per les seves galtes, haver escalat el seu nas arromangat i des del cim llançar-me a la dolça profunditat de la seva boca, del seu ésser, del seu esperit. Malauradament, l'únic camí per accedir a aquell nou continent era barrejat amb el xiuxiueig del vent.

La noia va escoltar la melodia del meu cos i la va fer ressonar en el seu cervell. Li vaig semblar agradable tot i que, fins a cert punt, ambigu. Melancòlic en les primeres combinacions de notes, m'anava acolorint a mesura que avançava la tonada i culminava el meu breu recorregut tonal amb cert optimisme.

La noia va gaudir de la meua presència, un estrany animaló sònic que havia arribat per casualitat a les seves orelles, i se'l va fer seu. Em va deixar entrar a casa seva i accedir als racons més amagats. I a través d'aquest contacte íntim, em vaig transformar, igual que una mascota adapta el seu comportament al del nou amo.

El gos mou la cua content i retorna el pal a la noia de llargs cabells castanys. Aquesta somriu, pren el pal i amoixa l'animal. Una estranya melodia xiulada per un desconegut que passejava per l'espigó s'ha instal·lat a la seva ment.

De tornada a casa, amb el gos caminant enjogassat al seu costat, la noia recupera la tonada escoltada a la platja i la xiula amb la intenció d'alegrar una mica la grisa i desplaent tarda de primavera. Busca alleugerir la seva ànima amoïnada i inventa variacions tonals que afegeixen color i optimisme a la melodia.

Nota rere nota, totes les peces de la meua tonada van encaminar-se cap als llavis de la noia per disposar-se a ser llançades en melòdica formació a la ventosa tarda d'abril.

Vaig ser xiulat repetidament amarant-me de la calidesa dels seus llavis. El meu aspecte canviava a cada repetició. Sonava més alegre, més melangiós, més solemne, més arrauxat, més veloç, més lent, més descompassat, més afinat...

El meu cos va patir contínues mutacions, totes elles agradables, excitants, sorprenents... Moria i un instant després renaixia amb una forma lleugerament diferent. Era expulsat a l'atmosfera i recuperat abans de perdre'm en l'oratge de la tarda.

La noia juga amb les notes de la melodia escoltada a la platja i la fa seva. La xiula una i altra vegada fent-la una mica diferent a cada repetició. El gos, sorprès per la simfonia de xiulets que interpreta animadament la seva mestressa, se la mira amb curiositat.

Jugava amb el meu esquelet, el desmuntava i el tornava a reconstruir. N'agafava les notes i les canviava de lloc, o n'hi afegia de noves, o n'usava la meitat i en reservava la resta per al següent experiment. El joc em tenia trasbalsat i emocionat alhora.

Però el que més em va cridar l'atenció d'aquesta boja sèrie de reencarnacions fou que l'ànima de la noia s'il·luminava amb cada nova variació i a mesura que els meus avatars neixen i morien, les seves dèries s'anaven esvaint.

Com podia el meu cos de camaleó sònic haver alleugerit el pes del seu esperit inquiet? Jo, que havia nascut feia un instant dels llavis d'un passejant melangiós, jo, que en sabia tan poc dels humans i dels seus afectes i desafectes.

La noia de la llarga cabellera castanya camina amb lleugeresa i somriu amb amplitud. El cel, gris i pesat, contrasta amb el seu renovat humor. El seu esperit s'ha anat il·luminant al ritme de la melodia que ha xiulat durant el camí de retorn a casa. El gos camina, fidel i tranquil, al seu costat.

La noia em va xiular per darrera vegada i vaig decidir d'aprofitar l'impuls per abandonar aquell continent que tan bé m'havia acollit. Vaig llevar àncores sense la por de la primera vegada i em vaig deixar portar per la primera ratxada que va passar. Havia de saber més coses dels humans i de mi mateix.

Cavalcaria de nou damunt el vent. Les veles esteses, les ones xocant contra el casc i la proa enfilada cap a un nou port, cap a un nou continent, cap a unes noves orelles, cap a una nova ànima.

La noia, ja davant del portal de casa seva, obsequia amb una amistosa salutació una dona i un nen que passen pel carrer. El gos borda content en veure la criatura, que s'apropa i li regala una rialla i una carícia.

La dona somriu afectuosament a la noia. En l'ambient encara suren, quasi imperceptiblement, les notes d'una melodia nascuda dalt d'un espigó.

La noia i l'animal entren a l'edifici. La dona mig desfà el somriure. Li és difícil de simular emocions que no pot sentir. Les seves faccions es recomponen per dibuixar un rictus estrany, a mig camí entre l'amargura i la resignació. Fa dies que no és capaç de riure de veritat. Tampoc pot plorar. Ja ho farà quan toqui.

El nen mou la maneta per acomiadar-se del gos. L'animal emet un lladrec d'ansietat a través de la porta de vidre de l'edifici. La criatura observa com l'animal s'allunya dins el portal seguint la seva mestressa escales amunt.

La dona i el nen reprenen el seu camí. Ella mira cap al cel buscant consol, però cap raig de sol és capaç de travessar la sòlida nuvolada. Ell, content per l'encontre amb l'animal, comença a cantar una cançó infantil que li havia ensenyat el seu avi.

El corrent em va portar a enredar-me en els cabells enrinxolats d'un nen. L'infant, amb la cara tacada per incomptables pigues, els ulls terrosos i el nas arrufat, anava agafat de la mà d'una dona. Vaig avançar cap a l'orella, obrint-me camí entre els rinxols.

Quan ja era a tocar de l'orella de l'infant, em vaig creuar amb una altra melodia. Jo, que havia decidit navegar per conèixer altres

continents pensant que era l'únic viatger del vent, vaig fer una troballa inesperada: no estava sol, hi havia altres éssers melòdics.

El meu 'germà' musical estava fet de poques notes, que s'anaven repetint i a les quals acompanyava una lletra molt senzilla. La tonada era decididament optimista. Vaig deduir que el que va sortir de la boca infantil era una cançó de bressol.

A través de l'encontre amb l'altre ésser melòdic vaig descobrir que hi havia cançons que no només eren xiulades, sinó que també podien ser cantades, i que explicaven històries, i que havien estat creades amb un objectiu. Hi havia melodies que perduraven en el temps i que s'elevaven per damunt de les ànimes individuals.

El somriure de l'infant de cabells rinxolats, que era el de totes les criatures que abans havien escoltat i cantat l'antiga tonada, em va fer reflexionar. Seria jo com aquella cançó o cauria en l'oblit?

El nen, com si s'hagués adonat de la meva presència i dels dubtes que m'acompanyaven, va començar a taral·lejar-me, variant-me una mica la melodia. Sortit de la seva boca sonava encara més alegre i ingenu que mai. Vaig perdre tota ombra de melangia, així com la complexitat i ambigüitat amb què m'havien dotat en les meves anteriors vides.

Em vaig convertir en un reflex sonor del paisatge espiritual de la criatura. La seva ànima estava feta d'extenses valls fèrtils, turons de formes arrodonides, llacs i rierols d'aigua transparent. El cel estava esquitxat de petits núvols el·líptics i hi havia ponts i camins impossibles que unien pobles dispersos.

Però aquella aparent simplicitat i innocència no dominaven tota l'ànima de la criatura. Tot i que em cantava enjogassat i feliç, hi havia una petita anomalia, quelcom que trencava la coherència d'aquell càndid esperit. Hi havia un racó on no arribava la llum.

L'indret obscur estava amagat al final d'un llarg congost travessat per un rierol que anava disminuint de cabal fins a convertir-se en res. Vaig resseguir la gorja fins al final. L'esquerda acabava en una alta paret vertical que impedia que la llum arribés al fons.

A mesura que m'acostava a aquesta zona fosca, la veu del nen anava canviant, perdia alegria, perdia esperança i innocència. Perdia part de la primigènia virginitat que impulsava la cançó de bressol amb qui m'havia trobat en arribar a l'oïda del nen.

De sobte, la criatura va silenciar la meva tonada. Tota l'ànima es va agitar. El congost va tornar-se més estret, més alt, més obscur. La part del cel que encara estava a la vista al capdamunt de les altes parets de pedra es va tacar de núvols de tempesta. Un tro llarg i terrible va travessar l'ànima i la gorja on em trobava es va replegar amenaçant de llançar-me al damunt tota la seva entitat pètria.

Aquell seria el meu final? Emmudit, sepultat i oblidat en el racó més fosc d'una ànima infantil.

El nen tanca els ulls amb força i escanya un plor. Una mà femenina, adulta i comprensiva, estreny amb suavitat la mà de la criatura. La mare s'oblida de buscar consol en el cel i ofereix el seu al nen. Un tímid somriure d'alleugeriment i gratitud es dibuixa a la cara pigada de l'infant i la seva veu, prima i tendra, repren la tonada.

De cop i volta la tronada es va aturar i cel es va aclarir. Les parets del gorg es van obrir deixant entrar de nou la llum. El nen va recuperar les notes del meu cos d'aquell racó amagat i les va tornar a llançar al vent.

Mare i fill, agafats de la mà, entren en un gran hospital. Ella, seriosa per dins i somrient per fora. Ell, cantant en veu baixa. Jo, envoltant-lo d'una tènue aura melòdica.

Després de transitar per un laberint de passadissos amb habitacions a banda i banda, la mare entra a una de les cambres i saluda un home gran estirat en un llit. Està connectat a diverses màquines que emeten uns bronzits certament estranys.

La mare i el nen agafen la mà del vell. Aquest, que està mig endormiscat, gira el cap lentament cap a ells i obre els ulls amb dificultat. Esbossa un somriure i intenta parlar. La veu no té prou força per escapar del fons de la gola.

La criatura, que fins en aquell moment m'ha anat cantant en veu baixa, calla. El cel de la seva ànima es torna a enfosquir i un abisme sense fi comença a empassar-se de nou aquell paisatge espiritual que semblava tan idíl·lic. Jo vull escapar del gorg però aquest s'estreny. La boca del nen torna a estar segellada per un sanglot de tristesa.

La meua existència, curta, moderadament intensa i erràtica, ara sí que està a punt d'arribar a la seva fi. La meua melodia necessita una veu que la porti a l'exterior. Una veu que enllaci i doni existència a les notes que formen el meu cos. Una veu que em permeti ser escoltat per seguir navegant per les ànimes humanes.

Quan ja em sento vençut i camí del no-res, un gest, arribat de la mateixa frontera per la qual transito, em rescata. Una mà antiga, castigada per l'edat i la malaltia, arrenca força d'on sembla que ja no n'hi ha per mostrar-nos a mi i a l'infant un nou camí.

El nen sent la lleu pressió de la mà del seu avi i entén que ha de contenir el seu plor i convertir-lo en un cant. De la gola infantil sorgeix una tonada tan lànguida i alhora tan alegre, tan optimista i plena d'esperança qui ni jo mateix m'hi sé reconèixer.

El meu cos sònic es materialitza de nou, transfigurat. La meua melodia s'escampa per tota la cambra emmudint el brunzit de les màquines, foragitant l'olor de malaltia, i espantant la mort a través de la promesa del renaixement.

L'home estirat al llit exhala aire per darrera vegada. La seva mà se separa imperceptiblement de la del seu nét. Un silenci, suau com el vellut i pesat com el plom, envaeix l'habitació. La veu del nen calla, el meu cos queda suspès en l'aire i s'extingeix de mica en mica fins a desaparèixer.

Les màquines imposen el seu inhumà bronzit. La criatura somica davant el primer dels grans abismes que es trobarà a la vida. La mare lluita amb ella mateixa per deixar marxar el seu pare i cerca la serenitat necessària per consolar el seu fill.

El meu cos va ser emmudit... però no va desaparèixer. Una nova ànima es va obrir als meus peus. Era immensa, inabastable, indescriptible i eterna. Era un paisatge fet de molts paisatges. Un arbre d'arrels que abastaven tot l'univers, i amb unes branques que es perdien en l'infinit.

L'home del llit, en el seu darrer alè va repetir una de les notes que formaven el meu cos i la resta de mi va penetrar per inèrcia en el seu ésser. La seva ànima va seguir repetint en silenci la meua tonada.

Junts travessàrem la frontera imaginària, confortant-nos l'un a l'altre, complementant-nos i donant-nos sentit. Ambdós ens convertírem en vibracions silencioses que reverberarien fins a la fi dels temps.

Segon Premi Grup F
Agustín Zapirain Gómez
Alella

LA CALA

Una unglya daurada va apareixent lentament, saludada per l'ullet que li fan milers de vidres. La ciutat perd la mandra i s'espera. Els arbres encara conserven la rosada, i les places es cobreixen amb centenars de coloms. Ja es xerra als bars, que exhalen un tuf de cafè i mitges llunes. Molt a prop, el riu baixa lent, carregat de fang, fregant suaument la costa de ciment. A vegades se senten les onades que trenquen a l'escullera, en el banc que es forma just a l'entrada del canal. Un avió s'enlaira en un rugit ensordidor sacsejant les xapes dels magatzems portuaris. El Santa Catalina roman, un dia més, subjectat als bol-lards del desballestament, on s'ha anat cobrint, a poc a poc, d'horribles llagues d'òxid. El ganxo de remolc, tan actiu no fa gaire, canvia de babord a estribord amb les petites onades copejant amb un soroll que el despertava.

A penes recordava l'última vegada que esgarrapà el fons buscant la sortida a mar obert. Passava els seus dies a l'espera de la fi, inexorable, que arribaria quan pugessin per l'escala reial els homes armats de bufadors xiuxiuejants.

Endormiscat pel tebi sol de tardor, mirava amb nostàlgia la tornada alegre de la flota de les embarcacions d'arrossegament, amb les bodegues plenes de càrrega fresca. Tan sols s'animava quan, anunciat per la sirena greu, entrava uns dels seus iguals, traient fum per la curta xemeneia i exhibint-se davant dels bucs fondejats que omplen la rada. En aquelles ocasions recordava aventures passades, de quan era jove i fort, quan jugava amb els amics i se'n fotia de la por dels homes quan saltava i se submergia en la immensitat verda, mentre el vent xiulava i cantava entre el cordatge.

Un d'aquells dies per a recordar, en els quals es demostrava la seva gran perícia, era el moment en el qual ningú no volia ser allà. Una expressió brollava a l'uníson dels tripulants del Santa Catalina:

“Avui s'ensuma la tragèdia”.

Bé, no arribava pas a tant, però sí que tocava sofrir. Els vaixells anaven al límit, els capitans i pràctics es miraven amb desconfiança esperant que l'un tragués l'altre d'aquell embolic, el vent arribava a ratxes de més de 50 nusos, la pluja complicava la visibilitat i la feina a bord, i algunes tripulacions poc acostumades a prendre remolc els miraven estranyats i no sabien què fer.

“Eiii...” —cridava la tripulació del Santa Catalina— “Que som aquí, ràpid, estem en perill!”.

La proa del buc mercant treballava de pressa, la tripulació no era conscient de les dificultats que tenia el Santa Catalina per estar tan a la vora del bulb i el que això comportava, les grans onades que queien sobre la proa del remolcador es trencaven a la mullada coberta i en acabat s'obrien cap als costats, formant una vall entre la popa i el bulb de l'encabritat i sacsejat buc assistit. Al capità del remolcador li faltaven mans per als comandaments i les ràdios en el fred pont ben protegit pels vidres condensats, i exclamava entre els esbufecs del vent: “Un altre cop han fallat amb la guia del cap”.

“Tranquil, ells també ho tenen difícil”. El Santa Catalina confiava en les mans que acostumaven a acariciar-lo.

El crit més desitjat de la tripulació del remolcador desafiava el vent: “Guia a bord!”

Ens relaxàvem un puntet... Som-hi amb la fase següent, donar la gruixuda línia de remolc i fer-la ferma al ganxo. Havien passat uns minuts de treva fins que el Santa Catalina treballava a fons, mentre la proa del nerviós buc remolcat trencava la mar amb facilitat i es mullava el mullat, la seva insígnia de proa la mantenia dreta, desafiant, com dient: “ja em conec el camí”.

Però Èol no dava treva, la bufetejava fins que semblava atordida i la feia caure a estribord; la popa, acostumada a les ordres de la part davantera del buc, es deixava portar pel Santa Catalina, encara que no entenia res i sense voler-ho volia acaronar el moll més pròxim; els altres vaixells atracats es mantenien fermes i la miraven de reüll.

“On vas, que no veus que no t'estem molestant”, semblaven exclamar aferrats a les seves bites.

El company de maniobres, i més veterà remolcador a qui tant de respecte tenia per la seva major envergadura i les seves històriques gestes en aquest port, n'enganxava la línia a popa i treballava sense descans per corregir la caiguda. Insistia, insistia, però la proa s'empenyava i decidia caure a babord.

“No, a aquesta banda no!”, cridava el veterà capità del remolcador. Volia corregir la caiguda, però no n'hi havia prou. Una ordre a través de la ràdio i fora de l'habitual, va inundar l'orgullós pont del Santa Catalina. Ordenava tirar amb tota la màquina que permetien els cavalls dels motors, insistint, insistint, tornant a insistir, el Santa Catalina, a poc a poc, se sortia amb la seva, “els insurrectes de la màquina estan en forma”.

Una ració més de gasoil per a cadascú, pensava agraït el cap de màquines.

El cap del remolc, l'aparent fràgil connexió entre el Santa Catalina i el desesperat i necessitat buc, s'havia mantingut tens, sense flaquejar; ell no volia ser menys!

“Jo també hi participo, aquí, o tots o ningú!”, semblaven dir les filàstiques que ara, un cop sense tensió, joguinejaven amb el vent.

El moment més crític havia passat. El Santa Catalina buscava atracar. A poc a poc, el vaixell assistit començava a fregar el moll, li calia descans, les amarres sortien de les gateres com braços delerosos d'abraçar les seves xicotes, les bites, on se senten fermes i segures. Suaument anava quedant atracat, mentre el Santa Catalina acariciava el seu costat per a consolar-lo i tranquil·litzar-lo.

El vaixell, agraït, començava a arriar la rampa i a descarregar la masegada mercaderia.

El Santa Catalina amollava el remolc orgullós i els seus castigats cavalls deixaven anar la fumerada de la victòria per la curta i ennegrida xemeneia.

Ara romania sol al moll, abandonat, tan entregat, tan subjectat per aquella teranyina ridícula, sense motors, sense futur. Quan els camarades el visitaven, en aquell espai tan limitat, tan estrany als horitzons del passat, combinant forces, formaven algunes diminutes onades que no arribaven a bellugar-lo. Records, aquesta era la seva nova vida i res ja no podia ser diferent.

Aquella tarda, venint des del nord a impulsos d'un vent ràpid, arribaren uns núvols negres i ferotges. L'aigua s'esvalotà en veure'ls i va trencar amb força contra les roques. La mar s'endinsà entre el casc i el moll, formant escuma, i aquesta, a manera de salutació, en va remullar el nom, Santa Catalina, i va empènyer i va empènyer fins que les sogues es van tensar i, amb lleus espetecs, petaren les primeres. El fort vent, lentament, amb lleus xiulets, es va anar apropant. Li parlava, el forçava a recordar velles èpoques i, dissimuladament, va anar provant la resistència de les cordes esfilagarsades. Els mariners que eren prop dels molls reforçaren els caps i miraren amb cautela el cel, tractant d'endevinar què passaria. En fer-se fosc, la melodia suau plena de xiulets es convertí en furiosa simfonia. El mar va formar un cor adequat animant els núvols perquè buidessin la càrrega d'aigua. Les onades es feren grosses i poderoses i començaren a bressolar el casc, el sacsejaven, el Santa Catalina observava sense comprendre res. El vent fresc augmentava a huracanat acompanyant el mar i ressonava l'esclat de riure del temporal. Un corrent propici sorprenia el vell remolcador sortint del seu ensoïment, no volia entusiasmar-se davant la certesa de la seva immobilitat. Quan un dels llibants es trencà, va gosar imaginar un darrer viatge. Després, les aigües van formar una profunda fondalada i es recolzà sobre el costat del moll arrancant-lo de les últimes amarres. Ràpidament va seguir el rumb traçat pel corrent i sense temps a pensar-s'ho, es trobà lliure al mar. La tempesta bufava les seves flautes amb fantàstica empenta, l'oceà formava muntanyes, suaus valls i vels d'escuma blanquíssima, mentre el transportaven cap a la bocana del port, cercant l'horitzó.

Com aquella vegada que doblant el cap d'Hornos, en el seu primer viatge, després de salpar, va conèixer la duresa de la navegació, vents durs i constants que se sumaven a la maregassa i incessants pluges torrencials, la naturalesa del litoral no convidava a apropar-se gaire a la costa a buscar recer, perquè o bé eren roques altes o escarpades, o una estreta platja composta de lliscants monticles de granit arrodonits per l'acció de les mareas. Per llevar-lo d'aquella situació, la intrèpida tripulació, xopa fins al moll de l'os, va estar incòmoda navegant a través de la mar al so que li marcava durant cinc dies...

Novament, el vell remolcador se submergia cofoi en l'escuma que trencava a la proa, per després alçar-se, llançant escuma salada a borbolls pels embornals. Els antics companys, traient el cap per la rada, el saludaven amb crits d'alegria a través de les sirenes.

El vent i el corrent reemplaçaren amb avantatge els seus inexistent motors. Salts, bordades, caps escabellats que copejaven la coberta al ritme frenètic del concert mariner. I, sobretot, llibertat. Gaudia anticipadament davant la força suau i amiga de l'aigua, embriagat per la carícia rude del vent. Quan la claror tenyia el cel, se sentí un xic cansat, saltava amb menor ritme, li costava més sortir de les valls i grimpar les onades i li flaquejaren les forces. Endut pel corrent va anar llepant la costa i s'ajagué a la sorra d'una platja per a descansar una mica, mirant el mar amb infinita gratitud. Quedà recolzat sobre la quilla, gaudint del concert d'udols i de la fantàstica coreografia de la mar. A poc a poc va anar cloent els ulls, estava molt cansat i pensà a dormir, dormia en llibertat. A mesura que el vell casc s'inclinava, les ones el bressolaven. El vent fou el primer a advertir-ne la fatiga i amainà per no molestar-lo. Les ones no ho volien veure, i trencaven al seu costat, bellugant-lo amb desesperació. El vent anà esdevenint una brisa que acaronava aquella ferralla i l'onatge li portà el record de les moixaines del seu darrer capità. Entre vent i onatge el van acomodar tan bé com van poder. Van triar un lloc d'on fóra impossible llevar-lo, un indret inaccessible. L'inquiet remolcador acceptà l'ofrena del mar i allà roman orgullós entre la sorra daurada de la cala de Santa Catalina.

XXXI Mostra Literària del Maresme

Poesia

Primer Premi Grup A
Olivia Dapena Van Oorchot
Sant Vicenç de Montalt

EL MEU GAT

Jo tinc un gat,
astut i espavilat.
Se'n va i ve quan vol,
obre la porta tot sol.

Persegueix ratolins
mentre fa rodolins.
Amb el pèl negre i blanc
va pel carrer tot elegant.

A la nit dorm amb mi,
cansat sobre el coixí.
Estimo molt el meu gat
tot i ser entremaliat.

Segon Premi Grup A
Ivet Serradó Artero
Arenys de Mar

EL DOFÍ

A un dofi li agrada molt jugar
i tot el dia vol cridar.
Si vas a veure'l a un espectacle
veuràs que tot serà un miracle.
Quan fa un esquitx d'aigua
tothom agafa el paraigua.
El dofi és aquàtic
i agafa el prismàtic.
Al dofi
li agrada molt ser fi.

Primer Premi Grup B
Jan Claramunt
Calella

RECORDS A LA MUNTANYA

Era petit...
Anàvem a la muntanya
Amb la família
A Can Terrades.

Era petit...
Anàvem a la muntanya
Amb tots els cosins
Fèiem cabanes.

Era petit...
Anàvem a la muntanya
Caçàvem capgrossos
Tota la canalla.

Era més gran...
Anàvem al bosc
Amb tota la família
A fer un volt.

Segon Premi Grup B
Pol Busquets Cànovas
Caldes d'Estrac

EN RAMON

En Ramon és un rodamón.
Porta quatre butxaques apedaçades,
els pantalons tacats de canelons
i un collaret de petxines al coll.

Té els ulls blaus com la mar,
la mar que li regala
una petxina cada any.

Li agrada el futbol
però és més lent que un cargol.

Li agrada la melmelada
i el pa amb mantega ben untada.

La seva camisa
pot ser de qualsevol color,
tant tons verds com marrons,
pot ser taronja o de color d'or.

En Ramon és un rodamón
tan inquiet com un esquírol.

Primer Premi Grup C
Jose Manuel Robles Gómez
Vilassar de Dalt

LES CAMPANES DE VILASSAR

Les campanes del meu poble
cada festa totes toquen
i amb el seu sonar ben noble
fan despertar els que dormen.

La Genissa és la més gran,
fa nung-nung quan va tocant;
la més Vella, enrogallada,
fa nong-nong quan és gronxada.

La tercera és la Maria,
fa nang-nang amb alegria;
més petita és la Juliana,
fa neng-neng amb molta gana.

L'Oriola és la més xica,
fa ning-ning mentre repica.
Cinc campanes té Vilassar,
cinc germanes al campanar.

Segon Premi Grup C
Arnau Guardia Duran
Vilassar de Dalt

ANY PER RECORDAR

Enemics prop la muralla
Aproximant-se pel nord
Portant carros amb palla
Per cremar-nos amb foc

I què farem?
Preguntava un pastor
Lluitarem!
Deia ferm mon senyor

Soldats als canons
Cavalleria a l'entrada
Obriu els *portons*
Atacarem a l'albada

Segueix la batalla
Dia sí dia també
També lluitant la canalla
Defensant el castell

Van passant els dies
I arriba la tardor
Van morint més vides
I va augmentant la tristor

L'enemic entra a la ciutat
Lluitant contra la Generalitat
Barcelona serà vençuda
Vençuda si ningú l'ajuda

Amb Barcelona caiguda
Ja és la fi per Catalunya
Però recordarem l'onze de setembre
Perquè el portarem al cor per sempre.

Primer Premi Grup D
Pere Bergadà Bombí
Arenys de Mar

EL CEL PINTA LA MAR

Ara el cel pinta la mar,
i les ones, pinzellades.
La meva barca és amor
i ma guitarra... tonades.

El cel la pinta de blau,
la barca traça la ratlla,
el vent li fa de pinzell,
i ma guitarra li canta.

I si el vent portés la lletra
a un raconet del teu cor,
jo faria una havanera
per cantar-te el meu amor.

El cel la pinta de gris,
i de plom són les onades,
de plata omple els perfils,
i ma guitarra... daurada.

Ara el cel pinta la mar,
la fosca negror badalla,
i el sol, amagat, de nit,
i ma guitarra no calla.

Ara el cel pinta la mar,
i el sol, cortina daurada,
espurnes de blanca llum,
i ma guitarra... callada.

I si el vent fes poesia
tot parlant de tu i de jo,
sortiria a mar oberta
per cantar-te el meu amor.

Ara el cel pinta la mar
i jo pinto les tonades,
i tu pintes el meu cor
amb somriures i rialles.

Primer Premi Grup E
Victòria García Samón
Teià

FIL DE VIDA

El darrer sospir

A la platja, vora el mar,
esperarem a cop de timbal
l'esclat del moment final
amb un últim recital.

I alçarem junts la bandera
per darrer cop a la Terra,
declarant així la guerra
a la foscor, des del fanal.

Lluents com espurnes
serem sols engrunes,
brillant pols de lluna
en un eclipsi total.

I cantaran les onades,
rugint braves i salades,
les tristes balades
del miracle mortal.

Lligams

Què busques soldat,
entre la pols i les runes
restants del combat,
després de mil llunes?

Què busques soldat,
entre els solcs i les dunes,
quan la guerra ha acabat
deixant fam i engrunes?

Potser un company perdut
durant l'esclat, ara mut,
quan la ferralla ajorna.

O potser aquella mirada
que, rere la terrible vesprada,
el mirall ja no et torna.

Nit de Sant Joan
-sóc viu-

Avui el foc
consumeix la fusta,
quasi com un joc
del qual n'és
el protagonista.

Cadires i taules,
capçals d'estius llunyans
—abans no fossin
interromputs
a cop de canó—
s'encenen
sobre les brases.

L'esclat dels petards
m'encongeix
encara el cor,
com ho feia
ahir la metralla.

Però la platja
ja no és terra
de ningú,
i els crits d'esglai
són ara de joia.

Un infant em somriu
amb el rostre
il·luminat per les flames,
aliè a la remor
dels meus pensaments.

Espero que el foc
cremi també
els meus records,
i que el vent
s'endugui la cendra.

Segon Premi Grup E
Albert Casas Serra
Arenys de Munt

BUIDA ELS CARRERS PER MI

Buida els carrers per mi, que no quedi ni una ànima.
Fes volar els coloms, espanta els gats, emmudeix els gossos;
atenua els fanals si és de nit, apaga el sol si és de dia.
Guia la gent, no pot estar fora quan sortim.
Tanca'ls els bars, apaga'ls els televisors, fes que dormin.
Purifica l'aire, que torni l'essència dels pins.
Estem sols, només ens acompanyen la brisa i les plantes?
Estem sols en aquest laberint fantasmagòric de formigó?
Corre, vine, t'he esperat assegut tota la vida però ara et necessito.
El silenci és abstracte, sepulcral i sonor;
ballem amb els àcars, ballem amb el vent.
La comoditat és palpable, la seguretat total;
el temps no corre i ja pot diluviar.

Primer Premi Grup F
Teresa Reyner Romaguera
Tordera

TEMPS DE VIURE

L'OMBRA DE L'AVET

Sota l'ombra de l'avet
s'hi ajoca la tendra imatge
que hi dibuixa el sol ponent
tot dient adéu als arbres.

I la soca, resplendent,
li agraeix la llum daurada
d'aquest jorn que aviat absent
sigil·lós busca la calma.

S'allargassen pel jardí
les ombres dels altres arbres
besant el verd lluminós
i lluint clarors de tarda.

A la nit s'esborraran
dels aires ja llurs imatges
i de nou a l'alba ixent
brollaran del fosc paisatge.

I SI ET SOMNIO...

M'enduc als ulls
cada bocí de tu
i com si ara fos
contemplaré amb plaer
el riure dels teus ulls
enamorats.

Llavis vermells, del roig
de les cireres, closos i tot
em parlen de l'amor
com ahir feren.
Callo i escolto

el xiuxiueig del vent
i m'arrauleixo per mor
de no desfer l'encís.
I a poc a poc
emprenc camí
i en somnis
et puc tornar a tenir
i qui sap
si per sempre.

CENDRA NOMÉS

Avui de nou remoc les cendres
que temps enllà em va deixar el teu foc
d'amor, passió, paraules tendres
que obriren un camí per anar enlloc.

Vaig creure en tu com una criatura
sempre amatent, fidel, sense cap por.
Qui no coneix l'engany ni la malura
no tem ningú que li fereixi el cor.

Un dia rere l'altre hi va fer el ple
aquell despit tan cruel que conreaves,
va venir la fi i sense saber per què
vas dir-me convençut que te n'anaves.

Se'm va fer fosc a dintre l'esperit
car tot eren obagues i amargor
però el buit que em vas deixar va donar fruit
i vaig saber trobar força i valor.

Ara que ja conec la llibertat
de ser o no ser, sense farses ni noses,
viuré feliç i el record que m'has deixat
el farà cendra, com les teves coses.

HORITZONS DE LLUM

Veig la llum a l'horitzó
tan bella i rogent imatge
que m'hi vull guarnir un estatge
per viure-hi la llum i jo.

D'aquesta llum misteriosa
me n'omple els ulls a vessar
perquè em deixi contemplar
de l'ocàs la faç melosa.

Gelosa d'aquest entorn
fins que declini la tarda
i si la nit no és isarda
seré qui vetlli el seu son.

OCELL QUE VOLES BAIX

Ocell que voles baix
acaronant les branques
de tants arbres del bosc:
eleva més les ales
i enfila't pels turons,
veuràs terres galanes.

Quan tornis a les valls
ocell, que l'aire bresses,
endú-te'n cel amunt
alens que el món malmeten
i un cop a dalt dels cims
fes-ne bocins i deixa'ls
que restin sempre lluny,
ben lluny d'aquesta terra.

LLAOR A LA PÀTRIA (aynulataC)

Esdevinc foll dels crims ocults
de la memòria suara absents,
la pensa avui me'ls fa presents
per si calguessin mil indults.

De cada crim, llaüt en mà,
en faré un rim per endolcir
l'amarga por de l'envellir
sense trobar un millor demà.

Aquesta terra és l'heretat
que els meus ancestres van nodrir,
suors i afanys varen patir
per mor de fer-ne camp sagrat.

L'adobo amb precés al cel clamant,
li faig devot agraïment,
la vull sentir perennement
dins mes entranyes exultant.

La sento meva i pit endins
la vetllo pura amb molt d'amor
i perquè vull, la tinc al cor
malgrat m'encalcin molts botxins.

Estic dempeus damunt del fang,
só un esclau del temps que visc,
tant faig honors al plany i al risc
que ploro llàgrimes de sang.

Tentinejant m'he fet prou dur
per mantenir-me'n a l'aguait
de cada solc, de cada empait,
fins a sentir-me'n prou segur.

Jo en sé d'un hoste complagut
que xucla mel d'aquest rebost
i dels seus vins el millor most
no fent mercè del que ha rebut.

En cada embat derroco un mur
i dels despits me'n dolc, però amb fe
sé que les naus dominaré
per més que el mar es torni obscur.

Voldré per sostre un cel serè
damunt la terra que m'acull
i no tinc por de fer-me embull,
sabré qui sóc i ho podré ser.

La fi, la vull el sòl besant
i que se'm colgui terra endins,
l'ombra dels arbres per coixins,
la meva pàtria acarasant.

HAIKUS A LA NATURA

El gall ja canta,
la natura es desperta.
Es treu la mandra!

El jardí és ara
d'un verd color maragda
que l'engalana.

La gota d'aigua
es gronxa dalt la fulla
del roser rosa.

I una poncella
s'ho mira delerosa
de sadollar-se.

Una formiga
passeja per les branques
plenes de punxes.

Al bosc hi ha festa,
un rossinyol hi canta.
Març anuncia.

La primavera
treu el nas vergonyosa.
No és temps encara.

L'estany exulta
mentre amaga ses aigües
de joncs bastides.

A prop de l'aigua
de la bassa menuda
hi ha el groc dels lliris.

Cada vesprada
raucs de mil granotes
adornen l'aire.

Tot s'engalana
per quan arribi l'hora
de la gran festa.

Follets i fades
saltironant pregonen:
és temps de joia!

IDIL·LI TARDORAL

Com si ahir fóra
et vull prop de mi,
no em diguis no és hora
de sentir el desig
i d'acaronar-te
i fer-te feliç.

Encara que la testa
pintada de blanc
és prou la penyora
que han passat els anys,
què hi fa si t'estimo
potser més que abans.

L'ENCÍS DEL RIU

Baixa cantant per la muntanya
el riu que solca molsa i rocam
ara que és dia emmiralla els arbres
que bé el contemplen al seu voltant.

A dalt d'un arbre la mallerenga
fa les delícies de qui la sent
i l'aigua llisca amb més silenci
destorb no sigui pel cant plaent.

Des de la riba veient la imatge
sembla aturar-se'm tot a redós,
tot és silenci, tot és dolcesa
i l'aire bressa l'instant melós.

DESÀNIM

Ara em refaig
d'aquell desànim
que em va colpir
quan a l'aurora
es féu de nit.

Jo no sabia
del teu destí
quan decidires
emprendre rutes
ben lluny d'aquí.

Prou t'enyorava
cada matí
la llum al rostre
i a l'esperit
una ànsia nova.

Cercava el rumb
de la teva ombra
sense dir un mot
però desitjava
el teu retorn.

Els temps passaren
sense consol,
dies de núvol,
d'altres amb sol
sempre esperant-te.

I ara que ansieges
veure'm de nou
ja no tinc esma
per fer-te un lloc
en la foscúria
que tinc al cor.

TEMPS DE TARDOR

Un tardoral encís omple l'espai
d'imatges i sentors, nova conquesta
la molsa va vestint l'amagatall
dessota les arbredes de la vall
i el galzeran es voldrà enrogir la testa.

I vindrà de la pluja la saó
i sentiré el xim-xim a la teulada
mentre de somnis ompliré el coixí
que em refacin del jorn que va fugir
i em dugui nova llum la matinada.

Miracles de natura, cel rogenic,
càlides llums en arribar el capvespre
i un devessall de fulles que a l'atzar
solquen l'espai sense saber on anar
i ens guarniran els sòls com cada hivern.

ENYORANÇA

El teu record que sempre m'acompanya
és com la nau que silenciosa solca el mar,
no té ni rumb ni port, segueix l'atzar
sempre amb delit i amb una força estranya.

Et veig joiós i ple de juvenesa,
tresors d'un temps de gaudis i conhort,
la pau al pit i l'esperança encesa
de viure junts el temps sense temor.

Avui em resta al cor la melangia
I aquell bocí melós del teu parlar
La teva mà valenta encara em guia
Per viure de l'amor que em vas deixar.

ENDERROC

Sota la runa indolent
s'amaga tota una vida,
espurnes d'amor vivents
que ja mai podran marcir-se
ni que s'esborrin els noms
dels hostes de la Masia.

Per sempre seran record
de qui tant les ha somniades
vetllant foscors de la nit
o fulgors de sol daurades.
S'arrapen ben fort al temps
mai ningú podrà arrencar-les.

Mil llunes la vetllaran
aquesta història llunyana
que roman sempre a recer
de llevants i tramuntana,
i en el cor d'aquest encís
s'hi sent bategar la calma.

RECORDS

Si recorro el camí fent cap enrere
on rauen adormits els meus records
és com si retrobés la primavera
després del pas d'un gèlid vent del nord.

Hi puc collir ramells de flors silvestres
i sentir les cantúries dels pastors
sense retrets ni pensaments maldestres
tot és més pur, més net, sense temors.

Però he de seguir bregant sens defallir,
la ment em dóna força per lluitar
i un munt de sentiments que vull gaudir.
I si a la fi el temps em dóna pau
i puc fer-m'hi l'estada, en el cel blau,
oblidaré els esculls d'aquest camí.

Segon Premi Grup F
Màbel Gual Garcia
Vilassar de Mar

DESITJOS DE SAFRÀ

I

He caminat per l'asfalt de la vida
entre fantasmes de totxo i formigó,
seguint la ruta de les artèries urbanes,
com una papallona encegada pel neó.
He esfilagarsat somnis i desitjos de safrà
on t'he convocat en l'enyor, sense saber-te
i he esperat moltes llunes de canyella
anhelant que vinguessis a trobar-me.
Com una baldufa girant per les rutines,
jo era un personatge perdut i anònim
a la recerca d'un autor que em donés vida.

I quan ja creia a punt de caure el teló,
et vares concretar en el deliri d'un crepuscle
que va capgirar el meu univers,
fonent-me el gel de la solitud anímica.
Ara, instal·lada en un nou fluir de vida,
convoco oracles per desxifrar el misteri
d'aquest fil emocional que no domino.
Sento el teu foc que m'incinera per dins
com un sol de gingebre en l'hora càlida
i no vull resistir-me a l'alquímia del desig
que m'incita a volar, immune a la gravetat,
fascinada per aquesta obra en un sol acte
on el guió és pura sensualitat, seducció,
complicitat, èxtasi, erotisme, vida.

II

Convocant una crida muda i lasciva
pels circuits neuronals de les passions
s'agita un pleniluni de secrets marins
en l'escuma que raspalla l'aire.

Nosaltres, metàfora vivent del desig,
ens deixem seduir per aquest vertigen,
sumits en una mena de delírium trèmens.

És com una fletxa travessant-nos la raó
que ens desferma l'eix de simetria,
eclipsant les lleis de la *cordura*.

A frec de nit, som acròbates del deliri,
levitant per l'aresta carnal del plaer.

Mística i subtil, la lluna traça una el·lipsi
encerclant les dunes de les nostres pells,
i l'aire esclata en una salmòdia d'erotismes
que desafia els déus d'allò prohibit.

Amb cadència d'ona t'acullo i, plena de tu,
sento com, en un radi infinit,
es detura el món, la nit i la vida.

Apropo els meus llavis als teus
tensant l'arc del meu cos, delerós,
i un bleix de plaer esbulla la mar.

Som passatgers d'un viatge nocturn
d'un trajecte blau i secret que llisca,
perforant la negra carn de la fosca,
sense cap destí ni parada fixa
per les vies subterrànies de la clandestinitat.

III

Les artèries de llum de la ciutat
tracen un arabesc en la penombra
una pulsó obscena i embriagadora
al compàs de la nostra dansa eròtica.
Fa estona que s'han adormit els colors
i la urbana nit perfora els blaus suburbis
amb una marea de llunes de neó.
Sensual, com el bleix d'una nimfa,
la música reverbera en l'estança
i ens travessa, abrivant el desig.
És l'inici d'un joc secret i sense límits
on es va gestant el gran banquet.
Som comensals d'un festí de plaers
que eclipsarà l'arribada de l'alba.
No podem canviar l'evidència
que la claror del nou dia proclama
però sí assolir la plenitud total
abans de tornar a ser esclaus de l'enyor
i de la ziga-zaga punyent i paranoica
que traça la serp de la culpabilitat.

IV

Un sol de canyella acaricia les façanes
d'una ciutat que, a poc a poc, es desvetlla.
Llisca suau com un amant entre les ombres
desfullant una pluja de pètals d'ambre,
sobre la imprecisa aquarel·la urbana.
Sento la teva pell nua, cosida a la meva,
i reposo amb tu en aquesta dolça vigília
que em manté insomne i amatent.
No vull que cap vent desfermi el batec
que percudeix entre les nostres pells,
sinó fer d'aquest sensual ressò una cançó
que ens abraçi els cossos, encara dorments,
i m'acompanyi, com una melodia eterna,
fins a l'altra banda del miratge,
com si fos la teva veu, tocant-me.
Allà tot és fredor i silenci, enyor,
mentre cremo un temps estèril
esfilagarsant desitjos de safrà.

XXXI Mostra Literària del Maresme

Reglament

Bases de la Mostra Literària del Maresme 2014 - XXXI edició

Concurs literari comarcal de prosa i poesia

1. PARTICIPANTS

1.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

1.2 Hi ha sis grups de modalitat de poesia i sis grups de modalitat de prosa, repartits de la següent manera:

1. Grup A: de 6 a 8 anys.
2. Grup B: de 9 a 11 anys.
3. Grup C: de 12 a 14 anys.
4. Grup D: de 15 a 18 anys.
5. Grup E: de 19 a 25 anys.
6. Grup F: a partir de 26 anys.

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat real dels participants el 30 d'abril del 2014.

1.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

1.4 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

2. OBRES CONCURSANTS

2.1 El tema és lliure.

2.2 Només s'accepta una obra per categoria, modalitat i participant.

2.3 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites.

2.4 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

2.5 L'extensió màxima per les obres de la modalitat de prosa dels grups A, B i C és de 5 DIN-A4; l'extensió màxima per les obres de la modalitat de prosa dels grups D, E i F és de 15 DIN-A4. En la modalitat de poesia, l'extensió indicada és a títol orientatiu.

2.6 Tots els treballs han de ser escrits a una sola cara, en Times New Roman 12 i espai entre línies 1,5 punts.

3. PLIQUES

3.1 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat, acompanyats d'una còpia en suport informàtic.

3.2 Les obres es presentaran amb títol i sota pseudònim o lema especificant l'edat i el grup al qual pertanyen.

3.3 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat on s'indiqui a l'exterior "XXXI Mostra Literària del Maresme", el pseudònim o lema i dins del sobre hi ha d'haver una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor/a i fotocòpia del DNI o document anàleg (en el cas dels grups D, E i F).

4. PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

4.1 Entre tots els municipis participants s'escollirà el municipi amfitrió. Aquest serà el responsable de l'organització i finançament de l'acte de lliurament dels premis, que haurà de tenir el vistiplau del Consell Comarcal del Maresme.

4.2 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió abans de la data límit per a la presentació a la fase comarcal de la Mostra Literària del Maresme XXXI, que serà el dia 7 de juliol del 2014.

4.3 El màxim d'obres que s'acceptaran per municipi participant és de dues per cada grup i modalitat (primer i segon premi). El nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint-i-quatre. En cas que se superi el màxim admès, es retornaran les obres per tal que s'envii el nombre indicat.

4.4 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

4.5 En cas que les obres guanyadores de la fase local hagin estat corregides per a la seva publicació, els ajuntaments n'informaran el Consell Comarcal del Maresme i les trametran a la fase comarcal ja corregides.

5. PREMIS

5.1 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. Els premis de la fase comarcal de la Mostra Literària consistiran en un primer premi i un segon premi, si s'escau, per cada grup i modalitat.

5.2 Els premis, com a mínim, seran els següents:

	Primer premi (Prosa/Poesia)	Segon premi (Prosa/Poesia)
Grup A	50€ en llibres per modalitat	25€ en llibres per modalitat
Grup B	60€ en llibres per modalitat	30€ en llibres per modalitat
Grup C	150€ en llibres per modalitat	75€ en llibres per modalitat
Grup D	200€ en metàl·lic per modalitat	100€ en metàl·lic per modalitat
Grup E	245€ en metàl·lic per modalitat	125€ en metàl·lic per modalitat
Grup F	295€ en metàl·lic per modalitat	145€ en metàl·lic per modalitat

6. PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

6.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

6.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

6.3 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

6.4 El tema és lliure i només s'acceptaran relats de fins a 140 caràcters, redactats en català, tant en poesia com en prosa. Estan permesos els truncaments de paraules i les abreviacions.

6.5 Plica: els originals s'han de presentar sota pseudònim o lema acompanyats d'un sobre tancat on s'indiqui a l'exterior "XXXI Mostra Literària del Maresme", el pseudònim o lema i a l'interior les dades del participant.

6.6 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a cinc microrelats.

6.7 El premi serà la publicació del relat guanyador.

7. JURAT

7.1 Cada ajuntament nomena el jurat que considera per a la qualificació de les obres a nivell local. L'ajuntament amfitrió i el Consell Comarcal nomenen els membres del jurat en la fase comarcal.

7.2 El jurat de la fase comarcal està format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat seran persones vinculades al món literari de la comarca.

7.3 El jurat té com a principals funcions:

- Valorar les obres presentades a la fase comarcal de la Mostra Literària del Maresme.

- Dictaminar les obres guanyadores.

- Elaborar per escrit el veredict de les obres guanyadores i fer-ne el lliurament al Consell Comarcal del Maresme.

- Resoldre, si s'escau, qualsevol aspecte en relació al veredict.

7.4 El jurat podrà deixar desert algun dels premis o lliurar algun accèssit, depenent del seu criteri.

7.5 El veredict del jurat es farà públic en el lloc i l'hora a determinar per l'ajuntament amfitrió d'acord amb el Consell Comarcal del Maresme, amb prèvia comunicació als ajuntaments participants.

8. PUBLICACIÓ I CONSERVACIÓ

8.1 Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

8.2 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors. El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer una primera publicació, i poder reproduir-les, totalment o parcial, en publicacions posteriors o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, així com a la web: www.ccmaresme.cat, fent-ne referència a l'autor.

8.3 Les obres guanyadores es conservaran a l'Arxiu Històric Comarcal de Mataró, amb seu a l'edifici de Can Palauet.

8.4 Les obres i còpies presentades no es retornaran, hagin estat premiades o no.

9. ALTRES DISPOSICIONS

9.1 Qualsevol imprevist, incidència o esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, serà resolt pels membres del jurat de la Mostra amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

9.2 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

ACTA DEL JURAT DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2014

A la Biblioteca La Muntala de Sant Vicenç de Montalt, el dia 29 de setembre de l'any 2014 a les 19.00h, es reuneix el jurat de la Mostra Literària del Maresme format per: Jordi Brunet, Jordi Cornudella, Maite Lafontana i Jaume Prat.

Actua de secretària, amb veu però sense vot, la directora de la Biblioteca, Antònia Caño. La reunió té lloc en presència de la regidora d'Ensenyament de l'Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt, M. Lluïsa Grimal.

D'acord amb les bases que regeixen el certamen i un cop vistes les puntuacions efectuades pels membres del jurat, s'acorda per unanimitat atorgar els següents premis:

POESIA

GRUP A:

1r premi: El meu gat - Autora: Olivia Dapena Van Oorchot

2n premi: El dofi - Autora: Ivet Serradó Artero

GRUP B:

1r premi: Records a la muntanya - Autor: Jan Claramunt

2n premi: En Ramon - Autor: Pol Busquets Cànovas

GRUP C:

1r premi: Les campanes de Vilassar -

Autor: Jose Manuel Robles Gómez

2n premi: Any per recordar - Autor: Arnau Guardia Duran

GRUP D:

1r premi: El cel pinta la mar - Autor: Pere Bergadà Bombí

2n premi: Desert

GRUP E:

1r premi: Fil de vida - Autora: Victòria Garcia Samón

2n premi: Buida els carrers per mi - Autora: Albert Casas Serra

GRUP F:

1r premi: Temps de viure - Autora: Teresa Reyner Romaguera

2n premi: Desitjos de safrà - Autora: Màbel Gual Garcia

PROSA

GRUP A:

1r premi: L'arc de Sant Martí - Autora: Ona Sampera Coscojuela

2n premi: Anem a la platja! - Autora: Helena Jover i Bonet

GRUP B:

1r premi: No sé què fer - Autora: Èrica Romagosa Oliva

2n premi: La cantimplora - Autora: Ayla Miralles Iglesias

GRUP C:

1r premi: Una il·lusió de paper rere el portal -

Autora: Almodis Peguera i Comas

2n premi: Boig per tu - Autor: Arnau Anglas Graupera

GRUP D:

1r premi: Una piga al llavi - Autora: Mònica Gómez Espadero

2n premi: Clipperton - Autora: Alexander Appel Puente

GRUP E:

1r premi: El malson - Autora: Georgina Val del Campo

2n premi: Elain - Autora: Aina Gallemí Pérez

GRUP F:

1r premi: Vaig néixer de la pluja i el vent - Autor: David Puig Ferrer

2n premi: La cala - Autor: Agustín Zapirain Gómez

PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

Desert

Signen l'acta el jurat, la secretària i la regidora, a 29 de setembre de 2014, a Sant Vicenç de Montalt.

Participen:
Alella, Arenys de Mar,
Arenys de Munt,
Argentona,
Cabrera de Mar, Cabrils,
Caldes d'Estrac, Calella,
Montgat, Teià, Tordera,
Vilassar de Dalt i
Vilassar de Mar

CONSELL
COMARCAL
DEL
MARESME

Diputació
Barcelona

